

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 15. PROSINCE 1993 — ČÍSLO 72 — WEDNESDAY DECEMBER 15, 1993

65c

Armáda vládne v Moskvě

*Rowland Evans & Robert Novak
Conservative Chronicle, 1. prosince 1993*

Washington, 18. listopadu — President Clinton dává Borisu Jelcinovi a ruské armádě "sweetheart deal" — nabízí Rusku potenciální nadvládu nad většinou dřívějšího Sovětského svazu, a odepírá Východní Evropě vstup do NATO.

Autoritativní U.S.A. — Kanada Institut v Rusku zhruba vysvětluje Clintonovu politiku: "Ozbrojené konflikty mezi (bývalými sovětskými) státy nejen že by nevytláčaly zájem Washingtonu, ale definitivně by ukázaly jeho přání, zůstat stranou jakékoliv účasti, i na nejnižší úrovni."

To znamená volnou ruku pro Moskvu, jak nedávno zjistil gruzínský prezident Eduard Ševarnadze. V oslňující přehlídce spikleneckého dohledu "nepravidelné" jednotky ruské armády umožnily abcházským separatistům ústup armády Ševarnadze. Pak mu byla nabídnuta "záchrana", přivede-li Gruzínsko zpět do Společenství nezávislých států — Commonwealth of Independent States (CIS) — s ústředím v Moskvě. Udělal, jak Moskva žádala.

Clintonovo mlčení ukázalo jeho vahání zabránit požadavkům, které

Pokračování na str. 4

Dá Clinton Společnosti národů kontrolu nad domácí politikou?

*Edwin Meese II. a Andrew J. Cowin
Inside Washington, 11. prosince 1993*

President Clinton již vidí jaká škoda může vzejít, když je U.N. dovoleno dávat pokyny k zahraniční politice. Ted', jak to vypadá, bude muset dostat tutéž trpkou lekci ohledně zasahování U.N. do americké domácí politiky.

Otázkou je t.zv. Úmluva o ekonomických, sociálních a kulturních právech. Tato úmluva, schválená Třetím světem a tehdy Sověty ovládaným shromážděním U.N. v r. 1966, vytvořila množství nových zaručených "práv" na takové věci jako ubytování, potraviny a "spravedlivou" mzdu, placenou dovolenou a zdravotní péči.

Nenechte se klamat slovem "mezinárodní". Úmluvy by mohlo být použito k změně interpretace amerických zákonů v našich vlastních soudech. Nebo ještě hůře, Společnost národů by mohla nechat mezinárodní tribunály rozhodovat, zdali Spojené státy porušují zákony,

Pokrač. na str. 4

SEN ČI SKUTEČNOST?

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Měl jsem za sebou nelehký den. Spolu s kolegou jsme to odpoledne v ulicích okrajových čtvrtí Prahy dělali pro Hlasatele anketu, která měla zjistit názory obyčejných občanů na současný život v naší republice. Odpovědi jsme dostali dost. Většina však nebyla nikterak radostná. Pár lidí zjevně nižší intelektuální úrovně (abych přímo neříkal podúrovně) nám sprostě vynadalo (nemít po boku dalšího přítele, oplývajícího zjevně mohutnou svalovou soustavou, možná by bývalo k nám zamířilo třeba i pár facek), ryze po komunisticku, několik jich s fanatickým ohněm v očích hned začalo pět nadšené chvalozpěvy na presidenta Havla či premiéra Klause, ale velká většina dotazovaných si jen stýskala nad tím, jak se místo konce komunistické totality dočkali pouze doby sametových podvodů. Jejich zklamání nad zvratem sametové revoluce, od které tolik očekávali, bylo až přespříliš zjevné. Stěžovali si, že jsou stále více postihováni negativními dopady Klausovy ekonomické reformy, bídou, v níž si blahobytně žijí jen podvodní disidenti, odchovanci komunistické

Pokrač. na str. 4

Vladimír Žirinovskij, kandidát tvrdé linie, který chce znovu vybudovat ruskou říši, odpovídal reportérům v Moskvě, než šel volit.

Strategie pro Evropu

Katuše Ubrínská

Naše nekomunistická elita jezdí ze státu do státu, cpe se do Evropy oknem i dveřmi, nabízí suroviny i levnou pracovní sílu a chce vydělávat. Ale nemá už co nabídnout, už se s ní jedná jako s onucí, je vytlačována na periferii. Už ne žádné partnerství s Amerikou, Anglií, Německem, Japonskem. Už je ráda, když má kšefty s Čínou, Rumunskem, Polskem, latinskou Amerikou, Afrikou. A za chvíli ji schopnější vytlačí i z těchto pozic. Kdo by stál o kolaborantskou pídizemičku před bankrotem.

Prof. Ing. Jaroslav Jakš, DrSc. (oceněný tituly komunismu) napsal svou "Strategii pro Evropu", kde si komunisté růžově kreslí utopii jak se zařadí do Evropy a čeká je ráj a neustálý vzrůst. Proto podporují vizi společného trhu bez hranic s volným pohybem zboží, kapitálu, služeb a lidí (právě v tomto pořadí). Jelikož je však EHS silně levicové (stejně jako OSN a další mezinárodní šaškárny), nadmíru servilní vůči mezinárodnímu kapitálu a tedy skorumpované, centristické a nespravedlivé — doplácí na to navzdory tzv. sociální orientaci a třídnímu spříznění těchto superbyrokratů právě ideologicky s nimi nejvíce spojená východní Evropa.

Co toho už má EHS na svědomí. Nejdříve servilní vztahy k atlantským státům (Anglie, USA), potom to byla snaha integrovat a chránit zemědělské trhy EHS a administrativně regulovat ceny zemědělské produkce, což bylo vždycky spojené s velkými problémy a nyní se to všechno na nátlak atlantických států má opět zničit. V 70. letech se EHS těžce vyrovnávalo s ropnou a surovinovou krizí i s rozpadem mezinárodního měnového systému, opírajícího se o dolarový standard. A rozpory mezi Evropským parlamentem a národními zájmy členských států přes všechny kompromisy stále narůstají. "Hájíme společně

Pokrač. na str. 4

■ MOSKVA, Rusko

Vladimir Žirinovský, muž, ke kterému se v neděli obrátily miliony Rusů ve své zuřivosti a zoufalství nad hospodářským zhroucením země, je demagog a zastánce bílé svrchovanosti, který sní o obnovení "sovětské říše".

Žirinovský je zkušený lidový řečník a otevřený antisemita, který nadává západním investorům "carpetbaggers" a africkým universitním studentům "carriers of AIDS". Rozřešil by myriady problémů Ruska zákazem novin a politických stran, podporou mezinárodního prodeje zbraní a vykopnutím všech neruských obyvatel kavkazských republik jako je Gruzie a Azerbajdžán. Těm etnickým skupinám je spíláno jako zdroji většiny zločinů.

A pak by provedl hospodářské blokády proti všem dřívějším sovětským republikám, a tak by je donutil k návratu, jako vazalské provincie, do nového mocného ruského státu.

Je to fanatická, nepravděpodobná, otevřeně rasistická platforma, na které kandidoval. Ale velký počet poražených a pokořených Rusů ho v neděli volilo. Také časně výsledky voleb naznačovaly, že Žirinovský a jeho nesprávně pojmenovaná Liberálně-demokratická strana získá podstatný blok křesel v novém parlamentě. Je mu 47 let, a studoval práva a jazyky. Byl jedním z presidentských kandidátů proti Jelcinovi a skončil na třetím místě s téměř osmi procenty hlasů hlavně proto, že sliboval snížit na polovinu cenu vodky. Zdali Žirinovský utvoří alianci s komunistickou stranou, která podle náznaků bude druhým protireformním blokem v novém parlamentě, to se teprve uvidí. Vede ji Gennady

Zjuganov 49. Kandidáti strany slíbili voličům obnovení hospodářské stability a návrat k centrálně plánovanému hospodářství. Zyuganov se identifikoval návštěvníkům jako "občan SSSR", a mluvil o "dobrých starých časech". Hrál také na vzrůstající protiamerické citění a vinil z rozpadu Sovětského svazu americké presidenty zpět až k Johnu Kennedymu. Rád říkal shromážděným za kampaně, že Kennedy začal závody ve zbrojení, protože se rozhodl, že Sovětský svaz má úspěch v tvoření silného socialistického státu, a proto musí být zničen.

Jména výherců mají být oznámena v pondělí, ale konečné výsledky voleb se očekávají teprve za 10-14 dní.

Dva Palestinci házejí kameny na napadající izraelské vojáky, zatímco krajané utíkají schovat se (v úterý) ve městě Khan Yunis, v pásnu Gaza. Palestinci protestovali proti bídnému postupu v debatách o míru.

■ WASHINGTON

Víc než jedna pětina chlapců v deseti high schools vnitřního města přiznala, že mají zbraň, a 12% hlásí, že je nosí rutinově, podle nedělní zprávy Departmentu spravedlnosti.

Studie zjistila, že 22% ze 758 hochů má zbraň. Hoši vyplnili dotazníky v roce 1991. 83% z 835 vážných mladých přestupníků hlásilo, že nosili zbraň před svým zatčením. 72% mladých vězňů a 18% studentů přiznalo, že se zúčastnili prodeje drog, podle studie, konané ve školách a vězeních v Kalifornii, New Jersey, Illinois a Louisianě.

Studii se zjistilo, že 75% studentů a 89% mladých vězňů, kteří se zúčastnili obchodu s drogami řeklo, že nosí u sebe zbraň.

Ale jen 6% studentů vyšších škol, kteří hlásili, že nosí a používají zbraně řeklo, že užívají "tvrdé" drogy.

Ve zprávě stálo, že mladíci ve vnitřním městě mají snadný přístup "ke zbraním, kterými se snadno, přesně a spolehlivě střelí". Dávají přednost silným revolverům a automatickým a poloautomatickým ručním zbraním.

Jmenované státy byly vybrány proto, že hlásily problémy s násilnostmi studentů ve školách vnitřního města. Proto výsledky nepředstavují všechno studentstvo high schools v U.S. Ale výsledky se shodovaly s jinými studiemi, včetně jedné studie 2,508 studentů v základní škole od šesté do dvanácté třídy, konané letos na jaře pro Harvardskou universitu.

■ SANTIAGO, Čile

Konečné výsledky v neděli potvrdily drtivé vítězství v presidentských volbách Duarda Freiho kandidáta koalice středu, dřívějšího presidenta Patricia Aylwina. Frei je syn chilského presidenta z let 1964 až 1970. Frei získal 58% hlasů v sobotních volbách, kandidát pravého křídla, Arturo Alwssandri, dostal pouze 24%, avšak pravé křídlo má stále ještě většinu v Kongresu.

■ ŽENEVA, Švýcarsko

Blížila se střeční lhůta, když američtí a evropští vyjednávači smlouvali celou neděli, a nakonec snad překročili mrtvý bod ve světové obchodní úmluvě.

Udělalí jsme obrovský pokrok," řekl unavený představitel U.S. Mickey Kantor s úsměvem, jen pár hodin po tom, co se schůzující rozešli na přestávku. Jedná se o GATT — General Agreement on Tariffs and Trade — Je to organizace se základnou v Ženevě, která řídí světový obchod.

Kantor a Leon Brittan, jednatel za Evropskou obchodní unií, pokračovali v řeči po telefonu dlouho do noci. President Clinton se připojil k jednání tím, že telefonoval několika evropským vůdcům.

Pokrok byl také hlášen v debatách o bankovních službách a "dampingu" levného zboží na cizích trzích.

Lhůta k dokončení úmluvy GATT je ve středu o půlnoci, kdy Clintonova autorita "fast track" vyprší. Dojde-li k souhlasu, Kongres bude moci říci pouze ano nebo ne. Ale nebude-li lhůta dodržena, bude Kongres moci udělat změny, tak dokonce i zmařit úmluvu, o které se vyjednává již sedm let, a je v ní zahrnuto 116 zemí.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce

a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce\$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců\$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935

Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (In US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslané články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

APON

NEW CZECH VHS VIDEO

TOP
QUALITY

- CZECH POLKAS
APON - 5559 \$38
- CZECH DANCES
APON - 5561 \$38

- 6 AUDIO CASS. \$35
- 6 RECORDS \$16

WRITE FOR CATALOGUE

APON RECORD CO.
P.O. BOX 3082
LONG ISLAND CITY, N.Y. 11103
(718)-721-5599

President Boris Jelcin v uniformě vrchního velitele ruské armády přijíždí ve středu na vojenskou základnu v Tule.

Útrpnost komunistů

“Když byl Šavel na cestě a blížil se k Damašku, náhle ho ozářilo světlo s nebe. I padl na zem a uslyšel hlas, který k němu praví: “Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?” On pak řekl: Kdo jsi, Pane? A On: Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ... V Damašku pak k němu přišel Ananiáš a vložil na něho ruce se slovy: Bratře Šavle, Pán Ježíš, který se ti na cestě sem zjevil, poslal mě, abys prohlédl a byl naplněn Duchem svatým. A hned spadly s jeho očí jakoby šupiny a prohlédl. I vstal a dal se pokřtít. A přijav pokrm, posilnil se.”

Slova zaznamenaná ve Skutcích apoštolských nelze nechávat. Jsou však slova, která nechápu — i kdybych nad nimi proseděl celou věčnost. Patří mezi ně zpravidla sloupky “Na okraj” uveřejňované Českobudějovickými listy. Tentokrát se s článkem nazvaný “Mutanti” (č. 256 — 4.11.) představila paní redaktorka Ivana Píhová.

Napadla ji totiž myšlenka, že člověk jako živočišný druh je nešťastným přírodním mutantem. Výsledkem nepovedeného genetického pokusu. V celé živočišné říši, nelze najít srovnatelný příklad, kdy by se nějaké zvíře chovalo k příslušníkovi svého rodu stejně krutě a sadisticky jako to umí člověk. Jako by lidé měli na zabíjení patent. Nedovede si vysvětlit, natož pochopit motivy chování člověka, který dokáže psovi svázat nohy a nechat ho ležet bezmocného venku. Nebo jej vyhodit v lese a ujet...

Jsem dalek myšlení a konání, abych souhlasil s podobným vztahem ke zvířeti. Avšak ani s podobným vztahem k bližnímu svému. A to je právě to, co nechápu. Paní redaktorka se kdysi stala soudružkou, neboť zcela dobrovolně vstoupila do komunistické strany, která obdobným způsobem týrala většinu občanů tohoto státu. Týrala je fyzicky i psychicky. A dokonce je i likvidovala. Vyhazováním ze zaměstnání, perzekucí, žalářem a dokonce i popravami. To vše, paní INA, jak si umělecky říká —

věděla. A přece do této zločinecké organizace vstoupila. Opravdu nechápu proč, když má tak ušlechtilý vztah ke zvířatům.

Jenomže pozor! Třeba se mýlíme, neboť čtenář v záplavě inflačních slov nepostřehne konec jejího článku. Ten totiž říká: “Takového člověka bych asi byla schopná při přistižení inzultovat a oplatit mu stejnou měrou. Svázat mu nohy a pohodit v lese, aby si to peklo vychutnal na vlastní kůži...”

Zdá se, že umělkyně INA má i “jiné city”. Ty opravdové — vlastní téměř všem komunistům. Nejspíše proto, že ti, co neměli shodné ideologické myšlení pro ně byli — jen mutanti.

A tak nám ani nezbyvá, než 77x odpouštět a stále čekat s krkem připraveným pro oprátku. Chudáci komunisté, co všechno oni dneska musí vytrpět.

František Růžička

■ MOSKVA, Rusko

Ruští voliči v neděli schválili novou ústavu, která, jak jim říkal Boris Jelcin, je důležitá pro zaručení stability v této zemi s mnoha potížemi; ale okamžitě tuto stabilitu ohrozil zvolením mnoha extrémních nacionalistů a tvrdých komunistů do nového ruského zákonodárného sboru.

Neočekávaný příval podpory pro extrémní kandidáty šokoval Jelcinovy poradce, kteří pochmuřně varovali, že reforma je v nebezpečí, a že je na postupu fašismus.

Vzkříšená komunistická strana získala dost křesel, aby mohla utvořit mocný blok v legislatuře, která se sejde do měsíce.

Jak liberální demokrati tak komunisté se zavázali, že zruší Jelcinovy hospodářské a politické “novoty”, že zrestaurojí vojenský stav Ruska jako velmocí, a budou distancovat svou zem od Západu a Spojených států.

Nová konstituce dá Jelcinovi značně víc moci nad novým zákonodárným sborem než měl nad parlamentem sovětské éry, který rozpustil před dvěma měsíci s pomocí armádních tanků a vojáků.

Byl císař pán vůl?

Ve Švejkovi kdysi prohlásil hostinský Palivec “... na císaře pána nám sraly mouchy, tak jsem ho dal na půdu”. A setkal se se Švejkem až na direkci. Postaral se o to pilný pan Brettschneider, jinak fízl rakouského amtu. Také Anton Špelec — ostrostřelec si nedal pozor na ústa. Nedostal medaili, opil se a zvolal “císař pán je vůl”! Pak se však opravil, vida zděšení ostatních ostrostřelců a dal svému výroku korunu slovy “císař pán není vůl, císař pán je korunovanej...” Na tom filmu se pořádně vyřádil Vlasta Burian. Podobné situace přinášel však i život. Byl tu jeden, který jako mladý horník komentoval návštěvu presidenta na šachtě slovy “žádněj vůl, kterej nepozná stojinu vod rozpěry, nás nebude poučovat jak máme rubat uhel. I kdyby byl stokrát president.” K jeho smůle byl tím presidentem Klement Gottwald a ten neměl pro takové řeči pochopení. A tak onen horník vyměnil důl uhelný za uranový a štruksové fáráky za pruhovanou kazajku. A tam se na něm důkladně vyřádili estébáci. Anton Špelec z filmu dostal nějaký ten měsíc arestu za urážku majestátu. Moderní doba byla štědrější. Onen horník dostal celých sedm let. Pro totéž!

Proč to vlastně vše píší. Inu vzpomenu jsem si na dědečka při čtení zprávy o novele našeho trestního zákona. Císařství již sice dávno zapadlo v prachu historie, časy komunistických presidentů již také pominuly, ale něco přece jen zůstalo. Kohosi opatrného ve vládě napadlo, že historie se přece opakuje. A pro jistotu doporučil, aby v trestní novele byl obnoven paragraf ochraňující vládní činitele a instituce před hanobením. Co je však hanobením, to pro jistotu nespecifikoval. Ona větší volnost zákona je přece vždy k něčemu dobrá. Myslel to asi dobře. Chtěl jen chránit naše nejvyšší před podobnými neuváženými výroky, které jsem vzpomenu výše. Vždyť jak bychom vypadali před světem, kdyby někoho náhle napadlo na veřejnosti prohlašovat třeba, že president je vůl. To by naše země mohla ztratit svůj demokratický kredit, kdyby se to nechalo jen tak. Takže president není vůl a není také korunovanej. Kdo našeho presidenta kdy viděl s něčím na hlavě? Odjakživa ji má prázdnou. Ona také koruna na hlavě presidenta by se moc nehodila. A ani ministři nejsou přece žádní hlupáci. Naopak mají v hlavě tolik mudrostí, že se jim to v ní často i plete. Přidávat jim ještě starosti s vyvracením nějakých vyřčených nepravd, mohli by se z toho i zbláznit. Takové případy už v historii také byly.

A tak říkám, lidi, buďte k našim nejvyšším milosrdní. Netrapte je nějakými neuváženými výroky. Vždyť dělají co mohou. Říkáte, že toho není moc? To není pravda. Srovnajte si jen kolik toho dokázali zkažit komunisté za čtyřicet let a kolik toho dokázali naši sametoví představitelé za pouhé čtyři roky. Kam se na ně produktivitou komunisté hrabou? Nechte je tedy hezky v klidu a oni nechají vás. A nebojte se o pravdu. Ta si přece vždy cestu najde!

Joe Palivec, hospodského od Kalicha vnuk

CZECHOSLOVAKIA ELIGIBLE FOR NEW “GREEN CARD” LOTTERY

Czechoslovakians are eligible to win a “Green Card” from the 55,000 that will be awarded in a new U.S. immigration lottery. Winners and their spouses and unmarried children under 21 will receive a Permanent Residential Visas, also called “Green Cards”, which allow you to live and work permanently in the U.S.

You can participate in the lottery if you were born in Czechoslovakia are married to or, in some cases, a child of a person born in Czechoslovakia. You must have a high school diploma (or equivalent) or two years work experience in certain jobs.

You are eligible to participate wherever you are living — even if you are in the U.S. illegally. You may enter if you have other petitions pending, such as a relative petition or an employer's petition. You do not need American relatives and you do not have to show that you have a particular amount of money or speak English.

To participate in this lottery, you must complete certain required papers called “Registrations” and file them with the U.S. State Department. The State Department will then select the winners by chance.

Entries that do not meet specific format specifications will be rejected. Also, there will be a one-month registration period, as yet unannounced, in late 1993 or early 1994 and applications not received in time will be disqualified.

The Immigration Act of 1990 created these so-called visa lotteries as a means to make Green Card available to people adversely affected by the Immigration and Nationality Act of 1965. Natives of countries from which immigration has been lower than 50,000 during the last five years are eligible to participate.

The lottery makes no visas eligible to natives of so-called high admission countries. The act does not specify which countries fall into that category, but natives from Dominican Republic, Jamaica, Canada, Vietnam, India, Great Britain, Taiwan, Korean, Mexico, El Salvador, China and the Philippines probably will not be allowed to participate.

Natives of a single country can win no more than 7% of the available Green Cards.

By Mark A. Ivener
Immigration Lawyer

(Mr. Ivener is a Los Angeles lawyer who focuses his practice solely on immigration matters. He can be reached at (310) 477-3000.)

Armáda vládne...

ruská armáda klade na Jelcina, za což je ruskému prezidentu dovoleno zůstat u moci. Generálové chtějí rozšířit ruskou vládu na CIS, které je vlastně úplně přiřazeno k Rusku. Zdá se, že Clinton říká "ano", s výjimkou pobaltských států, které se v přítomné době těší ochraně Spojených států.

Druhý požadavek, který armáda uvalila na Jelcina, byl také povolen Clintonem, ač ne plně potvrzen: Žádné členství v NATO pro Polsko, Maďarsko a Českou republiku. Existuje domněnka, že Clinton ve skutečnosti zrazuje od bezpečnostních zařízení tyto tři bývalé sovětské satelity. Nejvyšší velitelství v Moskvě nechce ani NATO ani zdravotnický kordon na svých západních hranicích.

Alarmující rozsah armádní kontroly nad Jelcinem bylo vidět, když Jelcin navštívil v srpnu Varšavu, a polský prezident Lech Walesa se ho ptal, je-li Polsko "suverénní stát". Ano, řekl Jelcin. Má tedy Polsko jasné právo připojit se k NATO? Ano, řekl Jelcin. Avšak gen. Pavel Gračev, ruský ministr obrany, chtěl namítnout. Jelcin ho zadržel: "Kdo je prezident Ruska, vy nebo já?" — opakoval, že Polsko má plné právo připojit se k NATO.

Clinton je na veřejnosti nejasný ohledně otázky NATO, částečně proto, že Polsko stále naléhá na připojení a má ve Spojených státech mocné lobby. Když Clinton obdržel dopis od Jelcina, kterým tento zamítá rozšíření NATO, řekl, že členství se může uskutečnit v budoucnosti, ale ne teď. Ale fakt je, že administrativní zdroje říkají, že Jelcin byl informován, že NATO se rozšíří do Východní Evropy během Clintonova prezidentství.

Český prezident Václav Havel, vyjadřuje názor o Východní Evropě, varoval Evropskou radu ve své řeči minulý měsíc, že Clintonovo rozhodnutí vzkřísí "ducha Jalty". To vyvolává vzpomínku na pakt Západu z 2. světové války, který, jak řekl Havel, "dovolil Stalinovi spolknout polovičku našeho kontinentu a způsobil, že se historie zastavila."

Dnes není žádný Stalin a není žádný Sovětský svaz, ale úředníci Clintonovy administrace říkají, že nevidí nic, co by naznačovalo, že by původní rozpínavost Ruska nezářila jasněji než kdy předtím. Ptají se: proč by plameny Ruska měly být živeny v okamžiku největší slabosti této země?

Moc armády nad ruskou politikou, které Clinton nebrání kvůli svému závazku Jelcinovu prezidentství, se ukazuje také v nové armádní doktríně, z níž mnoho je dosud tajemstvím. Dává volnou ruku k používání vojska po celé sovětské říši k "udržování míru", což v sobě zahrnuje obzvláště ochranu "lidských práv" velkých ruských menšin, usazených Stalinem po celém starém Sovětském svazu.

Moskevská vrcholná schůzka v lednu — Summit — stmelí nepsaný pakt mezi Clintonem a Jelcinem, který udržuje Východní Evropu mimo NATO a "pouští z uzdy" ruskou armádu. "Venku v zimě" jsou miliony bývalých sovětských občanů, kteří mysleli, že se osvobodili od vlády Moskvy, a další miliony ve Východní Evropě, ponechaných v nahotě, tváří v tvář dobře známým ruským vojenským a hospodářským metodám "přesvědčování".

SEN ČI...

elity, zloději, zločinci, pasáci s houfy prostitutek, narkomané a vůbec kdejaká sebranka, zatím co poctiví lidé se mají ze dne na den hůře. A jejich názory na oba vládnoucí Václavy lichotivé nebyly, spíše naopak.

Náznaky rychle postupujícího ekonomického chátrání, se kterými jsme se v průběhu ankety setkali zvláště u starších lidí (podle vystupování a řeči lidí slušných), mi ležely v hlavě celý večer. Nebylo to nic příjemného slyšet od tolika lidí vzdechy nad tím, co se v zemi děje a zároveň vidět u některých zarputile přežívající komunistický fanatismus (o jehož zachování se přičinil sametový klan Václava Havla ve jménu ochrany lidských práv a svobod — na kterou mají právo asi především ti, kteří je po léta porušovali) vyslovené spodiny a také nekritické oslavování sametových idolů od lidí jen o nemnoho lepších! Nebylo proti divu, že jsem nemohl dlouho usnout. Přehrával jsem si z nahrávače výroky občanů (i těch, které při nejlepší vůli za občany nemohu pokládat, neboť jsou jen prvky manipulovatelného stáda bez vlastního mozku) a spánek ne a ne přijít. Bylo již hodně po půlnoci, když mi na víčka sedl spánek. Dlouho jsem však nespál. Probudil mne příšerný sen. Díval jsem se v něm odkudsi z dále na naši Československou republiku, po jejímž povrchu se svíjely stovky obrovských pijavic ostře rudé barvy. Pak se náhle ze tmy vynořila hlava nestvůrné chobotnice a svými chapadly sevřela republiku tak až se tato rozpoltila. A západní zbytek toho, co bývalo Československem, začala ostrými tesáky trhat. A rudé pijavice dál vyssávaly zemi. Probudil jsem se s výkřikem, celý zpocený. Rozsvítil jsem lampičku na nočním stolku a tu mi padl zrak na noviny, od večera tam ležící. Na první stránce s fotografií Václava Klause. V tom okamžiku jsem měl dojem, jako by proti mě zpod jeho tváře vyrážela chapadla onoho nestvůrného hlavonožce ze snu. Na spánek jsem již neměl ani pomyšlení. Hlava mi třeštila a tak jsem raději vstal, abych si uvařil kávu. A dal jsem se do psaní

Dá Clinton Společnosti...

smlouvou stanovené.

Není divu, že zde ve Washingtonu bylo pro úmluvu málo nadšení. Presidenti Johnson, a Ford byli proti ní. Jimmy Carter, který rád poučoval světové vůdce o lidských právech, ji podepsal. Ale úmluva zkomírala, a málo bylo uděláno, aby byla ratifikována senátem.

Presidenti Reagan a Bush, jako většina jejich předchůdců, také byli proti ní. Ale Bill Clinton již okouzlen Společností národů, zřejmě zamýšlí usilovat o senátní schválení.

Ratifikace úmluvy by byla větší chybou než všechny předešlé hrubě politické chyby dohromady.

Důvod: Podle ústavy U.S., ratifikované úmluvy se stanou částí "nejvyššího zákona země". Proto úmluva U.N. by mohla osmělit aktivistické federální soudce, aby vytvořili nákladné dobročinné programy — welfare — jako zaručené bezplatné ubytování, zdravotní péče nebo potraviny, které se shodují se socialistickými představami.

Soudy by si mohly dělat právo na stanovení kolik se má vydat na sociální programy a určování, kdo má dostat podporu. A soudy by také mohly vyžadovat od "businessu", aby platil "spravedlivou" mzdu — cokoliv to má znamenat — a placené dovolené.

Jsou takové možnosti nemyslitelné? Ne, sledujete-li pokroucené usuzování druhých soudních rozhodnutí. A také ne, věříte-li aktivistickým právníkům, kteří dělali nátlak na americké soudy, aby potvrdily, že ubytování, daněmi placené potraty a jiná taková "práva" jsou konstitučně chráněná.

Žádný rozumný soudce by pravděpodobně s takovým myšlením nesouhlasil. Ústava přece říká, že vláda nemůže vydávat peníze bez schválení Kongresu. Ale kdo říká, že všichni soudcové jsou rozumní?

Někteří soudcové již věří, že mají moc zdaňovat a utrácet. Na př. federální soudce v Kansas City zvýšil nedávno školní daně. A Nejvyšší soud nařídil státům, aby se postaraly o vzdělání ve veřejných školách pro děti nezákonných přistěhovalců.

Soudcové-aktivisté někdy myslí, že mohou jednoduše nařídit, aby se staly dobré věci rozdělením příjmů. Ale jestli 75-letý experiment komunistických zemí něco dokázal, je to to, že vláda je nejméně výkonný mechanismus pro výrobu a přidělování zboží a služeb.

I ti bývalí komunisté nejtvrďšího jádra v Rusku a Číně došli k poznání, že volný trh je nejlepší.

President Clinton, státní sekretář Warren Christopher a právní aktivisté, kteří dohodu podporují, se zdají být mezi hrstkou lidí na světě, kteří to dosud nepochopili. Situace se stane ještě nebezpečnější, když prezident Velké vlády bude moci dosazovat soudce-aktivisty do federálních soudů.

V každém případě úmluva, která vnucuje nové pojetí zaručených práv a požitků je nepřátelská svrchovanému národu a svobodné společnosti. Tato úmluva U.N. by se rozhodně neměla stát nejvyšším zákonem této země.

textu, který právě čtete. A hlavou mi při psaní probíhala otázka, zda to byl skutečně jen sen. Vždyť to, co jsme prožívali za dob komunistické totality, byla opravdová éra rudých pijavic. Doba vlády komunistických zřůd, které ve jménu své zločinecké ideologie doslova vyssávaly zemi i utlačovanou část občanů. Po kamuflovaném pádu této moci pak bylo Československo za pomoci podivných pletich rozpolceno, a to, co pod záštitou věčně se usmívajícího Václava Havla nyní s naším dvoutřetinovým zbytkem dělá Václav Klaus se svými nohsledy, také až přespříliš připomíná smrtící náruč hladového hlavonožce z říše bájí! A komunističtí bossové jsou stále u moci. Dnes jako demokraté, skrývající se pod prapory obou Václavů! A slušní lidé zde, stejně jako náš exil, jsou dále ubíjenou částí národa! Ptám se v duchu sám sebe, jak dlouho to ještě naše porobená země může vydržet. Kdy se zhroutí, vyssáta do posledního a stane se jen snadnou kořistí nějakého žraloka mrchožrouta, který již jistě kdesi nedaleko našich hranic číhá na svoji vyhlédnutou oběť.

Listopad 1993

Srategie pro...

hodnoty naší civilizace", je krédem EHS. A co vidíme? Drastické ničení Jugoslávie, rostoucí nezaměstnanost, nevladatelnou migraci, posílení zločinnosti, globální destrukci kultury, sociální i národnostní nepokoje. Snahy sjednotit Evropu institucionálním násilím vyvolávají jenom chaos a zmatek. Produkce se všude snižuje, ekonomiku ovládla recese a spekulace, a atlantské státy, které tento stav vyvolaly, se samy zmítají v nepokojích a recesi. Nadnárodní mafie vyvolala situaci, nad níž ztrácí navzdory zákulisním zásahům zpravodajských služeb, politickým diktátorům a ekonomickým nátlakům přehled. Nebo se právě tomu říká strategie?

Patrick J. Buchanan
Washington Inquirer, 19. listopadu 1993

Nikdy nebyl takový souvislý "náhrdelník" porážek dán kolem krku nového presidenta jako teď.

V jednom roce ztratila Clintonova administrativa senátní křesla ve státech Georgia a Texas, guvernéřskou soutěž ve Virginii a v New Jersey, soutěž o místo starosty v našich dvou největších městech, L.A. a New Yorku. Šest velkých porážek — bez jediného vítězství.

Obzvláště trpce to nesli Clintonovci v New Jersey, kde presidentův politický "guru" (indický duchovní vůdce), James Carville, spravoval "podnik" a kde byl Clinton vítán za kampaně. Týden před úterkem guvernér Jim Florio vyhrál volby, a jak se zdálo, snadno.

Jaké byly otázky a témata, která měla účinek v r. 1993? Zločin, předně tradiční problém republikánů, se ukázal být rozhodným v New Yorku, kritickým v New Jersey a ve Virginii. To, že Florio tak snadno vyhrál, svědčí o jeho přísném postoji vůči zločinu a veřejné podpoře — welfare. Ve státě Washington vyhrál 3:1 zákon "Three strikes and You're out" (tři usvědčení z vážného násilného přestupku, a jste doživotně ve vězení).

Protidaňové heslo znovu udělalo své dílo v r. 1993. Obrovské daně, které Florio uvalil časně ve svém úřadě, čímž porušil slib, daný voličům v New Jersey, byly sebevražedné. Nemůže být útěchou Bílému domu vědomí, že v r. 1996 čelí Clinton obžalobě ze stejného přečinu.

Sociální konservatismus, jak se zdá, je zase v módě. V Cincinnati voliči porazili nařízení o právech homosexuálů. Tradicionalisty poučil Bill Perkins v Coloradu. Klíčem k úspěchu je formulace problému jako "zvláštních práv". Zaslouží si homosexuálové a homosexuálky zvláštních práv podle zákonů o občanských právech kvůli tomu, co dělají ve svých ložnicích? Nebo by měli mít stejná práva — ne méně a ne víc — jako heterosexuálové? Žádná skupina, která formulovala otázku jako "zvláštní práva" neprohrála.

Ve Virginii se demokrati snažili spojovat George Allena šerednou insercí s křesťanskou pravici a s Patrickem Robertsonem. Kampaň skončila jinak než se očekávalo. Křesťané a konservativci, uražení, přišli v houfch, a demokratický kandidát — který kdysi třiceti body vedl — byl odmeten.

"Náboženská pravice to vyhrála," připustila Washington Post, "Útoky na křesťanskou pravici měly opačný účinek a poškodily demokraty ve Virginii."

Pro presidenta Clintona je stát Virginie oblastí pohromy. Je pravděpodobné, že senátor Chuck Robb rok 1994 nepřezíje.

V posledních dvou letech bylo omezení termínu prakticky všude předmětem voleb. Překvapující vítězství v New Yorku argumentuje pro společnou kampaň k donucení každého člena Kongresu, aby volil pro ústavní dodatek, kterým by byli representanti omezeni na šest let úřadu a senátoři na 12.

Volba občanů v Staten Island ukazuje tendenci, která je světová. Lidé přebírají vládu nad svým osudem, odtrhují se od větších celků, tvoří menší společenské jednotky.

Rusko se rozpadá, Slovensko a Česká republika se od sebe oddělily. Baskové se chtějí odloučit od Španělska; v severní Itálii prosperujícím Piedmont'anům se omrzelo posílat daně do Říma, a chtějí nezávislost. Quebec se hledí legálně oddělit od Kanady, ne-li se rozvést. A my, Američané, nejsme imunní.

Ale je to smutný nepořádek ve vládě New Yorku, a špatná pověst, do které upadlo naše největší město, co je důvodem, proč pýcha obyvatel Staten Islandu, že jsou součástí "velkého jablka" — the Big Apple — je již nekompenzuje za hospodářské a sociální náklady společenství.

Jaké jsou vzkazy voleb roku 1993?

President říká, že lidé stále ještě chtějí změnu, a stále ještě chtějí výsledky od vlády; a má pravdu.

Jeho problém: demokrati u vlády již změnu nepředstavují, a národ je doposud nespokojený s výsledky Clintonova presidentství. Změna v r. 1994, kdy oba domy demokratického Kongresu jsou v nebezpečí, by mohla vymazat jeho nepatrnou rezervu na Kapitolu a udělat z něj v r. 1995 zkrachovaného presidenta.

Avšak republikáni by se měli držet v mezích se svou radostí nad neštěstím demokratů. Vítězství v New Jersey a New Yorku byla víc zamítnutím držitelů úřadu než schválením jejich konkurentů.

Američtí voliči jsou nevrle, netrpělivé a trestající myslí, dychtívi potrestat špatné a neúspěšné politiky a zbavit je autority a moci. Republikáni by se měli dobře podívat na Kanadu, kde konservativní populisté zmasakrovali progresivní konservativce Briana Mulroneho a Kim Campbellové na západě, a jak je separatisté a nacionalisté zřídili v Quebecu.

Je jasné, že americký lid chce vzít zpět svá města od zločinců, a svou zem od politikářů.

Jestli republikáni hledají koalici k výhře v r. 1994, najdou ji v lize s populisty. Volební iniciativy k omezení termínů, dát voličům svobodu,

aby psali své vlastní zákony proti zločinnosti, proti zdanění, proti vydáním a pro odvolání politiků, "otřelost" sociálního liberalismu — to je vítězný volební lístek v r. 1994.

TITÁNOVY DĚTI

(Mýtus z dob starověkých, do současnosti přenesený)

Dr. Benedikt Komár, Chrudim

Podle řeckých bájí vše, co existuje, svět i bohové nesmrtelní, má počátek svůj v chaosu temném. Z něho povstala bohyně Země životodárná Gáia, oživující a sytící. Vytryskl z jeho hloubek i proud síly lásky Éros, vše očišťující. Z chaosu se zrodil bůh věčné tmy Éreb, vzešla z něho bohyně temné noci Nyx, ochránkyně věčného světla Aithér i bohyně světlého dne Heméra.

Gáia pak porodila Úrana, jenž nad ní svá nekonečná nebesa rozprostřel. Ten pak s matkou svou šest synů a šestero dcer zplodil, hrůzných Titánů a ti chloubou matky své se stali. Však Úran své syny i dcery zavrhl a do temných hlubin Země srazil. Trápila se matka jejich a proti otci — manželu děti své pobouzela, nedbajíc strachu před hněvem oblačného Úrana. Jediný z Titánů, Krónos, shodil z beder svých strachy své před otcem rodným a z trůnu mocného jej svrhl. Pak poveselil se s bohyní noci temné Nyx bujaře a ta porodila mu Thanata — boha smrtonosného, Eridu jež sváry rozsévala, Apaté bohyni zrádnou — klam a lest šířící, Kéra — boha ničení, roj temných snů přinášejícího Hypna i bohyni Nemesis — pomstu za zločiny ostříhající. Ti byli trestem Krónovým.

Z lůna Rhei, právoplatné manželky Krónovy vzešel pak Zeus, příští vládce bohů olympských. Ten, povstavši proti otci svému, boj s ním i Titány zahájil, by zlo z nich vyvěrající vyplnil. Storuké obry Hekatoncheiry z nitra Země k pomoci si povolal a v boji neustal, dokud Titány zrůdné do propasti věčného Tartaru nesvrhl a vládu nekalou jejich nad Zemí neukončil. Na oblačný Olymp pak se vznesl, aby rukou pevnou odtud vládl bohům i lidem.

Zavřena byla brána Tartaru a Hekatoncheirové storucí usedli po stranách, by mohutné Titány ve vězení jejich střežili. Zápas však zdaleka dokonán nebyl. Matka Titánů Gáia chmurného Tartara za muže přijala a záhy mu stohlavou přišeru dračí Tyfoea porodila. S divokým jekem svých sta hlav vyřít se. Země se chvěla pod jeho krokem a zaplanula požáry mocnými. Neustoupil však Zeus hromovládny před nestvůrou. Ohnivými šípy svými ji zasypal a do hlubin Tartaru svrhl. Jen zcela ubít jej ve své dobrotě nedokázal, přes veškeren hněv, jenž v něm vřel.

Setřásl v Tartaru pokořený Tyfoea: ohnivé Díovy střely ze hřbetu svého a pln zášti vyčkával skrytě chvíle své. Že živ zůstal, bouřemi a zemětřasech občas připomíná.

V zapomenutí lidstva upadli olympští bohové, z pohodlně i věkem storucí strážci brány Tartaru. Čas rozežral závory brány z tepané mědi. Neviděny proklouzly skulinou Krónovy děti, jež porodila mu temná Nyx a mezi lidstvo se vmísily. Aby obdařily jej neblahými dary svými. Přinesl Thanatus zlo smrti násilné, bohyni ničení Kerou provázen. Erida světem putující sváry rozdmýchává. Bohyně klamu Apaté v hlavách mnohých lidí se usídlila. Hypna zas mezi lidmi oblaky vidin chmurných rozptyluje a za pomoci Nemesis slepé do náruče Kéry je nahání.

Věky znaven na Olympu spánkem těžkým spí Zeus hromovládny i s božskou družinou svou. I boha moří Poseidona ukoľebaly vlnky k trvalému spánku. Nežije již ani odvážný Odysseus ithacký, aby hlasem silným bohy probudil a o pomoc lidstvu prosil. Oblouznění Hypnem zapomenuli lidé způsobů obrany proti zlu veškerému a jeho šíření zabránit nedovedou. Do spárů Apaté stále více lidí dostává se. Sami tím do drtivé náruče Kérov se vrhají, nevědouce co čini. A závory na bráně Tartaru z mědi kuté stále více povolují. Již nezbyvá mnoho, aby docela spadly. Pak i Titánům cesta otevřena bude. Nezabrání jim v úniku Hekatoncheirové spící. Snadno projdou Titáni z temnot a ovládnou lidstvo Hypnem omámené. By z něho otroky si nadělali.

Ó velký Die volám, probud' se. Zatřes Olympem ať probudí též se bohové družiny tvé spící. Uchop se střel svých ohnivých a zažeh od lidí všechny Krónovy děti. Sraz je zpět do Tartaru, ó Die mocný. Jak po právu sobě zaslouží. Přidej k nim i pozemšťany, jimž Apaté či Erida a Hypnos se v hlavách usídlili. Zbav lidstvo jejich sladkých řečí, které smysluplnými nazývají. V nich pro lidstvo nebezpečí je skryto. Povolaj pak Hefaista kulhavého a aby bránu Tartaru na věky v jeden kus skul mu nakaž. Udělej to, ó Die! Jsi přece vševládny a pro lidi vždy jsi slabost měl. Lidé pak mírem kruhů olympských oslaví tebe i družinu tvou a ambrozie s nektarem opět provoní vše kol.

BE A GOOD
NEIGHBOR

Volunteer.

American Heart
Association

Nový román

ZA BĚLOUŠEM

MAYNE REID

Setník a Holingwort nedali na se dlouho čekat a záhy, zvonice ostruhami, objevili se ve dveřích.

Setník pohlédli na nebe, chtěje poznati, jaké bude počasí. Nebe bylo beze mráčku a slibovalo krásný den. Pak pohled setníkův spočinul na nevelikém oddílu myslivců a úsměv spokojenosti přelétl jeho obličej. Všichni veskrz byli staří, zkušené lovci, kteří dovedli jakékoliv zvíře vyslediti a jeho se zmocniti.

«Oh, s těmito lidmi nemusím se báti ničeho,» pomyslí si, «jsou to obratní lovci, a já zajisté vrátím se s běloušem.»

Oba důstojníci seděli již v sedlech, setník chystal se již dáti znamení k odjezdu, když tu na cestě ukázal se jezdec. Přiblížil se kvapně ke tlupě a zastavil koně. Byl to posel donny Izoliny, týž pastucha, kterýž přišel na stopu bělouše.

«Moje velitelka poručila mi, abych byl vaším průvodcem,» doložil.

«Hurá! Na zdar bělouši!» zavýskla celá tlupa a kvapně dala se na cestu.

Bylo jim přebroditi se přes řeku a zahrnouti do lesíka, kdež včera Texasec pronásledoval Mexičana.

Pastucha byl v hustém lese jako doma.

Všichni jeli řadou za sebou po úzké, jedva patrné stezce, vinoucí se mezi trnitým křovím. Po stezce té nebylo možno jeti párem, neboť i jednotlivý jezdec byl každým okamžikem v nebezpečí, že uvízne ve křoví. Posléze lesík počal řidnouti, přešel v nízký podrost promíšený purpurovým kvetoucím kaktusem a všemožnými palmami. Warfield popojel ke průvodci a tázal se ho, kde viděl koně.

«Zde nedaleko,» odvětil tázaný, «ovšem, jestliže již nepřešel na jiné pastviště, dohoníme jej brzy; zajisté není samotný, nýbrž s celým stádem.»

Po takové příjemné zprávě naděje setníkovy vzrostly ještě více, tak že o úspěchu již nepochyboval.

«Jakmile jen najdu a uvidím pověstného toho bělouše,» myslil si, «Moro již postará se o sebe. Ostatní dokončím sám; myslím, že vládnou lasem dosti obratně.»

Celá tlupa byla asi téhož náhledu, jako setník. Mezi myslivci bylo lze pozorovati veselé oživení. Nastávající honba zdála se jim býti mnohem zajímavější, nežli potyčky s divochy nebo Mexičany.

Dle toho, jak se vzdalovali do stepi, měnilo se okolí: křoviska zmizela, step se rozšiřovala a posléze splynula v jedinou ohromnou rovinu, pokrytou vysokou travou semo tamo pokrytou lesem.

Pastucha pojednou stanul a ukazuje na svěží stopy koňských kopyt ve trávě pravil:

«Zde bylo stádo; jsme na stopě.»

Volně klusající po stopě posléze uviděli v dáli množství koní, na stepi se pasoucích.

S tlukoucím srdcem chopil se Warfield svého cestovního dalekohledu a rychle obhlédl celé stádo v naději, že v něm uvidí i pověstného koně.

Bylo tam množství krásných statných koní všemožných barev: vraných, hnědých, strakatých a šedých. Někteří z nich si pohrávali, jiní se rvali, třetí klidně se pásli — ale bělouše s černýma ušima mezi nimi nebylo.

Zklamán Warfield obrátil se k pastuchovi a chystal se již zasypati jej výčitkami, když týž, jako by tušil jeho úmysl, rychle pravil:

«Neznepokojujte se, siňore, jest zde, jenom že se někde potuluje ve křoviskách. Až poplašíme stádo, zajisté i on se objeví; třeba jen obstoupiti ta divoká zvířata, aby nám neuprchla.»

Ihned bylo k tomu přistoupeno. Všichni myslivci skryli se za nejbližším okrajem lesa a pohnáním stádo obstoupili. To vše stalo se ve hlubokém mlčení, při čemž snažili se jeti co nejtíšeji, aby nebyla tím vzbuzena pozornost plachých zvířat.

Nevysoké, dosti řídké houští obklopovalo louku, na níž pásli se koně, a za tímto křoviskem ukryli se nyní lovci ve stejné vzdálenosti od sebe. Měli v úmyslu stejnoměrně se všech stran pustiti se proti stádu a s použitím zmatku stáda zmocniti se jeho předáka pomocí některého z osmi las.

Warfield pozvedl již k ústům lovčí roh, chtěje dáti znamení, když pojednou uslyšel za zády silné zaržání.

Ruka s pozvednutým rohem bezděky sklesla, jezdec rychle se obrátil. Ržání se opakovalo podruhé a potřetí, bylo slyšeti klusot tryskem pádicího koně, kterýž v krátkosti také ukázal se na lesním pokraji.

Dvěma skoky přeskočilo ušlechtilé zvíře přes překážející mu křoviska a přiblížilo se ke stádu.

Warfield zakryl si rukou před sluncem oči a bezděky vykřikl úžasem: sto kroků od něho byl bělouš prerie.

Bělosněžná jeho srst, černé jako uhlí uši, tlama s modravým odstínem, červené, rozdmuté nozdry, široká, zaokrouhlená bedra, tenké, krásně utvářené nohy — vše to překvapilo setníka: nikdy ještě neviděl tak krásné zvíře. Stál jako okouzlen a skoro i zapomněl na pronásledování.

Stádo zatím nelenilo. Zaslýchnuvše zaržání svého vůdce, všichni koně vrhli se mu vstříc, nepokojně vztyčovali hlavy a lapali po větru.

Bělouš zvedl se dvakrát na zadní nohy, potřásl hřívou, pronikavě zaržal, rychle se obrátil a jako střela pustil se k pokraji lesa, provázen jsa celým stádem.

Myšlivci se polekali. Stádo patrně je přelstilo a nyní jediná naděje spočívala v rychlosti koní a v lasu. Všichni pustili se v hon, Warfield na svém ušlechtilém Moru v popředí všech.

Úzký lesík táhl se do neveliké vzdálenosti a za ním otevírala se jiná lučina, ještě rozlehlejší, nežli prvá.

Warfield bodl Mora ostruhami a kůň letěl jako pták. V několika okamžicích byl již uprostřed stáda a polekaní koně rozeběhli se od něho na všechny strany. Moro vítězně mhl se mimo nejpřednější koně a hnál se za běloušem v předu pádicím, a zůstavil za sebou i stádo i myslivce, i Holingworta na těžkém jeho mustangovi.

Bělouš pádl s vlájící hřívou, a čas od času pronikavě zaržal, jako by se pronásledovateli svému vysmíval. Ale ani Moro nezůstával pozadu. Ocelové podkovy odměřeně zvonily na tvrdé půdě a on hnál se bodně ku předu bez nejmenší námahy. Warfield poplácal mu po šíji a znova stiskl ostruhy. Pohnáním začínal pozorovati, že vzdálenost mezi ním a běloušem se zmenšuje. Ale jako naschvál na cestě opět prostíral se lesík, kamž pronásledovaný kůň ihned se vrhl. Moro pustil se za ním, ale všechny výhody byly na straně pronásledovaného, neboť setník každým okamžikem byl nucen zadržovati koně, aby nezachytil se za větve trnitých křovin. Ale i lesík záhy se ukončil, a oba koně ocitli se na rovině. Nyní již Warfield byl si jist úspěchu. V dáli bylo viděti nekonečné prerie, kam i bílý kůň zaměřil, spoléhaje na rychlost svých nohou. Ale i kapitán byl jist svým Morem. Obrátil se zpět — po průvodcích jeho nebylo ani památky. Bezpochyby unavili se bezvýslednou honbou a zůstali v některém lesíku čekatí návratu svého vůdce. Strašlivý, divoký trysk unášel jezdce dále a dále, do hloubi zeleného travnatého moře. Moro uběhl tak již mnoho kilometrů, aniž byl by jej jezdec musil popoháněti. Ale pojednou Warfieldovi se zdálo, že jeho kůň slábne, což ostatně bylo přirozeno, neboť musil nésti dosti těžké břemeno, kdežto bělouš nebyl obtížen ničím. Ale i ten začal pohnáním ochabovati. Přestal ržati a hnál se ku předu ulekaně se ohlížeje zpět a nadouvaje nozdry: nikdy ještě nebyl tak tvrdosíjně pronásledován.

«Ku předu, Moro, ku předu,» pobízel Warfield svého běhouna, «ku předu, věrný můj druhu. Buď ho dohoniš, buď umřeš!»

Kůň patrně pánu svému porozuměl. Zaržal temně a rychlým pohybem osvobodil se od úzdy. Na to rychlostí blesku letěl dále a ve čtvrt hodince takofka bílého koně dohonil. Warfield byl přesvědčen, že jest nutno ukončiti tuto zběsilou honbu: kůň jeho začal již zadychovati se. Stiskl mu ostruhy posledněkráte a rychle nahnul se k sedlu, aby odpoutal laso úplně jsa přesvědčen, že několika skoky ocitne se podle bělouše. Odpoutal laso, uspořádal si je v ruce a s vítězným pohledem zvedl hlavu v domněni, že ve chvílce

zmocní se své kořisti, když tu pojednou divoký výkřik uleknutí vydrahl se mu z hrudi.

Bílý kůň zmizel, jako by do země se byl propadl!

V prvním okamžiku jala setníka pověřivá hrůza. Vzpomněl si na všechny ty povídačky o koni jako o přízraku a bezděky se zachvěl, bázlivě kol kolem se ohlížeje. Chvěl se i Moro. Zastavil se jako zkamenělý, protáhl krk ku předu a ulekaně lapal vzduch.

Setník posléze se vzpamatoval. Stydl se za svou slabost. Nebyl bázliv a nikdy se nebál něčeho nadpřirozeného. Rozhlédl se a zpozoroval ve trávě svěží stopu koňských kopyt. Stopa tato nepochybně příslušela bílému koni a ukáže mu, kam rychlý ten běhoun se poděl. Chopil se znovu úzdy a nespouštěje oči se stopy, pustil se ku předu. Neprojel ani dvě stě kroků, když Moro se zastavil; Warfield pohlédl ku předu a pochopil zmizení bílého koně...

Třicet kroků od něho táhla se jako temná čára na přích cestu hluboká rozsedlina, patrně pocházející od zemětřesení. Přiklusav blíže ocitl se na kraji této kolmé rozsedliny, vedoucí hluboce dolů a mající dosti značnou šířku. Bělouše nebylo nikde viděti. Toliko na písčitém dně rozsedliny bylo viděti stopy prudkého jeho běhu. Půda byla tam rozrytá a v levo bylo ještě viděti několik stop, kteréž tratily se za útesem skalním.

Pronásledovati koně v této rozsedlině bylo nemožno. Warfield odhodlal se vrátiti, a to tím spíše, že čas již valně pokročil, a domů bylo aspoň třicet kilometrů, ne-li více.

Setník bezděky se zamyslí nad svým postavením, kteréž právě nebylo závidění hodné.

V divoké jízdě za běloušem nevšímal si, kudy ujíždí a ani jedenkrát neuvědomil si polohu slunce, takže nyní neměl ani potuchy o tom, kde jest.

Věděl jen, že učinil mnoho zátáček a s těžší jen mohl by nyní nalézt vlastní svou stopu a to tím méně, že se v tom nevyznal. Ale i zkušenému průvodci bylo by s těžší naléztí a rozpoznatí cestu jediného koně tam, kde stále proháněla se stáda divokých mustangů a tráva byla udupána tisícerými kopyty.

Slunce sklánělo se již k západu; vrátiti se do noci domů nebylo ani pomyslení a v nastávající temnotě ostatně bylo i nemožno stopu rozeznati. Nezbyvalo než uložiti se zde k noclehu a očekávati příštího jitra, aby bylo možno pustiti se na zpáteční cestu se svěžími silami. Ale i v tom jevily se nemalé obtíže; ráno spěchal setník tak, že sotva snídane se dotekl, a nyní pocítoval hlad a ještě více žízeň.

Již průběhem jízdy chtělo se mu píti, ale pokud byl v rozechvěném stavu, žízeň nebyla tak citelná, jako nyní, kdy nervy odpočivaly a uklidnily se. Moro taktéž zajisté trpěl žízní. Stůj co stůj bylo třeba naléztí nějaký pramen — mučiti se tak po celou noc, zdálo se býti nemožno. Do západu slunce zbývalo ještě dobré půl hodiny, a Warfield rozhodl se této půl hodiny využíkovati.

Domníval se, že po nějakém prudkém dešti v prohlubinách, nalézajících se na půdě prerie, zbylo snad trochu vody. Ovšem z větší části vsákně se do písčité země, ale někde přece v jamách s kamenitým dnem mohlo by zůstat trochu vláhy, a místo takové musil vyhledati.

Setník vzal Mora za úzdu a zvolna dal se v pravo; zdálo se mu, že tato strana stepi se níží. Ale naděje ta zle jej zklamala. Na zemi neukazovalo se nikde ani stopy po vodě. Zatím se setmělo, a Warfield musil jíti velice pomalu, bedlivě rozvažuje každý krok. Moro kráčel se svíslou hlavou za ním, jedva únavou vleka se na nohách. Pojednou hlavu nazvedl, zastříhal ušima a vesele zaržal. Warfield pohlédl před sebe a zpozoroval v jisté vzdálenosti lesknoucí se pás — patrně vodu. Zdálo se, jakoby to bylo nevelké jezírko, osvětlené posledními paprsky za obzor se klonícího slunce. I vskočil do sedla a Moro vesele klusal ku blýštícímu se pásu, ale v několika minutách znova se zastavil a v uleknutí skočil stranou. Setník pohlédl dolů a viděl pod nohama koně zející propast, dělící jej od jezera, ležícího na druhém jejím břehu.

Bylo nezbytno podrobiti se osudu a noco-

Pokračování na str. 7

vati nedaleko vody, aniž bylo by možno ji použít. Ve tmě nebylo ani pomyslení dostat se na druhý břeh. Warfield odvedl Mora od kraje propasti, vyňal ze sedelního tlumoku železný, zaostřený kolík nahoře s otvorem, zatloukl jej kamenem do země, provlékl otvorem laso a přivázal tak koně. Na to postaral se i sám o sebe co nejpečlivěji. Ovšem mnoho toho nebylo: večere neměl, za podušku bylo mu sedlo a postel nahradil mexický nepromokavý plášť, do něhož se zavínil a natáhl se na měkké trávě. Ale usnouti bylo nemožno.

Dlouho převracel se se strany na stranu, pohlížeje na měsíc, čas od času mezi mračny se ukazující. Posléze únava přece jen zvítězila. Těžký, olověný spánek se ho zmocnil a on ponořil se v plné bezvědomí. Neslyšel ani vytí šakalů, chvilkami odkudsi z dálky sem se donášející, ani odfrkávání Mora, vedle se pasoucího. Zatím měsíc již dávno skryl se za bouřlivými mračny a v dále temně ozývalo se dunění hromu. Setník probudil se až teprve tehdy, když cítil se k nemalému svému údivu až takovka po krk ve vodě. Nevěřil tomuto svému štěstí, až teprve několik kapek padnuvších na jeho obličej připomnělo mu, že zaspal tu bouři, kteráž nyní již se vzdalovala. Deštivá voda dosud nevsákla do vyschlé půdy. Warfield rychle obrátil se obličejem dolů a s rozkoší hltal do sebe kalnou tekutinu, zdávající se mu nyní býti nejlepším nápojem. Ukojiv žízeň, rychle vyskočil — únava jako by s něho byla spadla.

Na obzoru čas od času ještě se zablýsklo, ale nebe již se jasnilo a na něm zářily myriady hvězd a měsíc jemným svým světlem ozařoval okolí.

Warfield vzpomněl na svého koně a vyhledal jej. Ten pozdravil jej veselým ržáním, neboť i on ukojil již svou žízeň a nyní tulil se důvěrně ke svému pánovi. Warfield pak opět uleh a když ráno se probudil, slunce stálo již vysoko na modrém bezoblačném nebi. Hlad, již včera citelný, dostavil se nyní z rána měrou dvojnásobnou. Hlava setníkovi se točila, ruce a nohy jeho se třásly a vypovídaly službu. Pojednou viděl setník v dále kolébající se tečky. Vyňal z kapsy dalekohled a popátril. Byly to antilopy, mířící patrně k jezeru, jež včera setník viděl, ale k němuž nemohl se dostat. Objev ten dodal setníkovi nové svěžesti, pokusil se znovu sebrati všechny své síly, aby nějak zvířat nepolekal a neopomenul nějakého opatření. Na šťastném průběhu tohoto lovu závisel nyní jeho život, a proto nesměl ani okamžik býti ztracen.

Pověsil rychle pestrý svůj bandalír na rukojeť zbraně a skryl se zaň, počítaje na zvědavost, význačnou to vlastnost antilop.

Nezklamal se.

Antilopy, přibliživše se k jezeru, zastavily se, dlouho pohlížely na pestrý, vlající kus látky, pak oběhly jezero a zastavily se na pokraji propasti, odbíhaly a zase přibíhaly, vysoko vzhůru vztyčující krásné své hlavy. Strážce stáda, mladý, hezký kozel netušil nebezpečí. Krok za krokem se přibližoval a stál nyní asi sto kroků od setníka. Rychlým pohybem odhodil Warfield bandalír, namířil na kozla a vystřelil. Ten uskočil, ale pozdě; kulka zasáhla jej do hrudi a po dvou zoufalých skocích svalil se k zemi, zatím co ostatní stádo v okamžiku zmizelo ve propasti. Setník dychtivým okem pohlížel na zabitého kozla a přemítal, kterak se k němu dostat. Přejítí propast bylo sice nesnadno, ale pomocí skalních útesů přece jen možno. Warfield pohlédl, zda kůň jest dobře přivázán, přikryl zbraň a prachovnicí bandalírem, ozbrojil se loveckým nožem a slézal po skále dolů.

Mimochodem pozoroval na písku a na skále jakési stopy, jako by se tudy byl již někdo ubíral. Pak odvážným skokem ocitl se na druhé straně propasti. Rychlým pohybem nože vyřízl kozlovi jazyk a snědl jej tak, jak byl, syrový. Na to vyřezal několik plátků masa ze zad a ukojiv tak svůj hlad, rozhodl se vrátiti se se svou kořistí zpět, aby rozdělal oheň a pochutnal si na pečení.

Chystal se již zabitého kozla naložiti si na záda, když pojednou pohled jeho spočinul na ohromném, beztvárném předmětu, a krev zastydla mu v žilách: ohromný šedý medvěd, nejhroznější obyvatel pouští, vylézal z propasti na tomtéž místě, kde Warfield propast přešel...

Medvěd, pokročiv o dva kroky, vztyčil se na zadní nohy a jal se čenichati po vzduchu. Zočiv svého nepřítele, vydal ze sebe strašlivý řev a s rozčervenou tlamou rozehnal se ku předu.

Warfield nevěděl, co si počít. Kdyby byl na koni, medvěd nemohl by ho dohoniti, ale nyní na útěk nebylo ani pomyslení. V prvním okamžiku rozhodl se vyčkati útoku, ale vida medvěda několik kroků před sebou, rychle změnil svůj úmysl. Šťastná myšlenka kmitla se mu hlavou. Rychle se obrátil a běžel směrem k jezeru. Doufal, že medvěd bude se obírat antilopou a dopřeje mu tak času ku přechodu po této straně jezera přes propast, tak, aby mohl ke svému koni se dostat. V případě pak, kdyby medvěd antilopou nebyl přelstěn a pronásledoval by jej dále, odhodlal se skočiti do jezera v naději, že ve vodě lépe medvěda přemůže.

Prvá naděje se nevyplnila. Medvěd antilopy ani si nevšiml a hnál se za setníkem. Warfield přiběhnuv ku břehu, zoufalým skokem ocitl se ve vodě a ponořil se až po hrdlo. Medvěd stanul na břehu, obávaje se patrně vody, což bylo skutečně věci podivnou, ježto jinak medvědi vody se nebojí. Warfield záhy poznal však toho příčinu — nohy v krátkosti měl až na kost zkřehlý: voda přes žhavé paprsky sluneční studená jako led. Setník v pravém slova smyslu zamrzával, kdežto jeho čtvernohý mučitel stále na břehu stál na stráž, jako by čekal, až jeho oběť opustí všechny síly.

Medvědu posléze čekání se znechutilo. Vrátil se k zabitě antilopě, chopil se jí svou tlamou a zmizel s ní ve propasti. Warfield toho použil, vylezl na břeh a vystoupil z vody. Zuby mu cvakaly a mráz lomcoval celým jeho tělem. Pohlédl na druhou stranu propasti, a viděl, jak medvěd právě tam z ní vylézá. Zajisté, že medvěd vyčenichal koně, kterýž byl nyní v nebezpečí mnohem větším, nežli před chvílí jeho pán, neboť jsa k zemi připoután, nemohl se útekem zachrániti. Moro vzpíral se na zadní nohy a polekaným svým řevem plnil poušť, kdežto medvěd volně blížil se ke své kořisti. Kůň z počátku obíhal do kola a udeřil medvěda několikrát svým kopytem. Tím však zuřivost medvěda byla jen zvýšena a on chopil se lasa, přidržoval je zuby i tlapou a začal ponenáhlu tak koně k sobě přitahovati. Warfield pohledu toho nesnesl. Hnal se ku předu, takovka po hlavě sřít se do propasti a hbitě vyšplhal se po útesech vzhůru na druhý kraj.

Chopiti se zbraně a vystřeliti bylo pro setníka dílem okamžiku, ale tentokrát rozechvění příliš ovládalo dovedným střelcem. Kulka sklouzla po medvědovi a udeřila v laso, přetrhnuvši je.

Ulekáný kůň, uctív se na svobodě, vrhl se do předu a zmizel ve stepi, a Warfieldovi bylo nyní pykati za svoje pochybení.

S hrůzou pohlédl na medvěda.

Kulka sklouzla po medvědovi a udeřila v laso, přetrhnuvši je.

Zápas s medvědem.

Medvěd byl jedním z největších svého druhu. Bělošedý, s černými tlapami, dlouhou, štětinatou srstí, nízkým čelem a širokou tlamou byl řídkým exemplářem krvežíznivých medvědů pusty.

Vida, že kořist mu ušla, medvěd vrhl se k Warfieldovi. Tomu nezbývalo již času, aby nabil znova. Setník udeřil jej pažbou do hlavy, pak odhodil zbraň a rychlým pohybem vrazil svůj nůž do prsou zvířete, snaže se tak zasáhnouti jeho srdce. Ale na neštěstí ruka mu sklouzla a nůž narazil na žebro. A již v tom okamžiku cítil se nešťastný lovec v tlapách medvědích, tisknoucích jej ze vši síly a zarývajících mu své spáry do těla. Na štěstí však zůstala pravá ruka setníkova volná a tou vbodával medvědovi ránu za ranou. V předsmrtných křečích chopil medvěd setníka ještě jednou za hrud' a oba upadli na zemi.

Warfieldovi zatemnilo se v očích, nůž vy-
padl mu z ruky a on ztratil vědomí.

Minul drahý čas, prve než opět přišel k sobě. V celém těle cítil strašlivou tíhu, rány jej pálily, i nejmenší pohyb působil mu bolest ukrutnou a ze hrudi dralo se mu sténání.

S těží jen otevřel oči a viděl nad sebou modré nebe a kolem zelenou rovinu. S namáháním pohlédl ještě dále a viděl několik koní a u nich dvě lidi.

Jeden z nich přiblížil se k setníkovi, nahnul se k němu a opravil obvazky na jeho ranách. Před nemocným mihla se laskavá vážná tvář s hustou kaštanovou bradou a záduchivými očima. Zdálo se mu, že tento obličej již někdy viděl...

Chťel upřeněji naň pohlédnouti, ale opustily jej síly, vědomí se tratilo a on upadl poznovu ve hlubokou mdlobu.

Když opět se vzpamatoval, cítil, že může již poněkud myšlenky své sebrati a ohlédnouti se kolem. Slunce chýlilo se k západu, ale paprsky jeho neznepokojovaly nemocného, neboť na dvou tyčkách visela buvolí kůže, vrhající příjemný stín. Setník ležel na měkké kožešině. Hlava jeho spočívala na sedle, pokrytém bandalírem.

Nedaleko hořela hranice. Před ní seděl jeden z neznámých, druhý pak stál proti němu, opřen jsa o svou zbraň. Byl to vysoký, štíhlý trapper, obyvatel hor. Celá postava jeho dýchala silou a energií, tvář jeho nesla na sobě výraz dobrodušnosti a šlechetnosti. Oděv jeho ničím nelišil se od obvyklého oděvu trappera: lovecká kazajka z jelení kůže, opásaná řemenem, spodky z těžé kůže a indiánské střevíce s tlustou buvolí podešví — toť byl celý jeho oblek. Čapka z kůže mývala byla šita tak, že hlava mývalova právě nalézala se nad čelem a ohon jeho na způsob péra spouštěl se na levé rameno. Lovec ozbrojen byl dlouhou ručnicí, nožem a dvojhlavňovou pistolí. Přes rameno visela mu kožená lovecká torba a na řemeně houpala se torba s náboji a prachovnice na způsob velkého, zahnutého rohu.

Společník jeho měl vzhled zcela opačný. Byl to člověk již starší, více jak šedesátiletý, s osmahlým vrásčitým čelem, s hustou šedou bradou, dlouhým orličím nosem a temným, třpytnými očima. Na hlavě měl bobrovou čapku a na sobě rovněž lovecký oděv. Za pasem měl kousek dřeva, připomínající čtverhranné pravítko; na hrudi na kožené stužce visel krásný, velký stříbrný kříž.

Pohlédnuv na tento kříž, Warfield div že radostí nevykřikl. Poznal nyní, že nalézá se pod ochranou přátel, starých známých: pověstného trappera — Křížáka a jeho nerozlučného soudruha a přítele, Billa Harryho.

Ale kterak se tu vzali, nemohl pochopiti, neboť žili více jak sto mil odtud.

Již chtěl na ně zavolati a zeptati se jich na vše, co jej tak zajímalo, když tu pohled jeho padl na koně, nedaleko odtud se pasoucí: stál tam starý, slepý, dávno mu známý dlouholetý kůň Křížákův s oblezlým chvostem, pásal se tam vysoký tenkonohý kůň Harryho, podle něhož pokojně žral trávu vlastní jeho Moro. V této známé skupině viděl i čtvrtého koně, a v prvním okamžiku se mu zdálo, že blouzní: lesknoucí se bílá srst, černé jak uhlí uši — ano, pohled jeho se neklamal, byl to předmět jeho honby, pověstný bělouš prerie. Při pohledu naň setník div znova že neztratil vědomí, ale přemohl se.

»Křížáku! Bille!« zvolal.

Hned v okamžiku oba přátelé stáli nad ním pohlížeje naň s radostí a účastenstvím.

»Kterak jste mne našli?«

Pokračování příští středu

K vítězství z donucení aneb Fantasie na téma České křesťanství

ATAMAN

Křesťanské strany jsou dokopávány k budoucímu vítězství ve volbách. Když se pod tlakem nepřátel a okolností spojí posmívaná Bendova KDS s Luxovi pronajatou KDU—ČSL, a k nim se přidá sociálně aktuální Bartončíkova KSU, nebude zde možná síla, která by je mohla přebít. Mimo sympatisantů zvláště ze zemědělského venkova, svou váhu bude mít i urážená a znovu okrádaná katolická církev, a církve vůbec, které jsou sice nepolitické, ale jejich věřící politicky myslet musí. Váha církve je závažný fakt, pokud v ní nepřevládne falešně pojatý assiský komplex arcibiskupů, o co se formou vnitřního rozbití snaží "říditecké centrum", jehož pojmenování je v sametové zemi trestné. Tentokrát však jejich "všechno je jinak", bude znamenat vítězství poražených.

Nikoliv v roce 1989, nýbrž v roce 1994 se naskytne první dějinná šance křesťanských politických útvarů k výraznému vítězství, podobnému úspěchům bratrských stran v Itálii a Německu, a daleko větším, než kdykoliv za Šrámka a Heleny Koželuhové. — Cesta k úspěchu začala v červnu 1992, kdy na Hradě byla v televizním přenosu (sídelním filosofem nesporně aranžovaná) veřejná poprava Dr. Bartončíka. Cesta k vítězství pokračovala úderem pod pás episkopálním dopisem lidoveckým delegátům ve Žďáru nad Sázavou, čímž definitivně skončil Bartončík a "povstal" Lux. Pokračováním vítězné trnité cesty byl lidovecký odbojný sjezd v Uherském Brodě, kde vznikla Bartončíkova KSU. Řetěz dokopávacích kausalit dovršil premiér Klaus plivnutím na velehradskou pouť, kterou označil za "poslední kapku". Poslední cihlu do klenby vznikající křesťanské katedrály nechtěně vsadil opět Václav Klaus, a to známým neurvalým postojem k restituci církevního majetku. Stavba bude pokračovat do šíře i výšky, a paradoxně se ukáže, že nikoliv cesta upřímné spolupráce kardinála Tomáška, ani neutralita, byť někdy s vybočujícími tahy, arcibiskupa Vlka, s neurčitým týmem spolupracovníků, nýbrž cesta čelního odporu je cestou vítězství. Může se dokonce stát, že se zpožděním sedmdesáti let se u nás poprvé vytvoří bojová tradice českého křesťanství, jež dosud vegetovalo, jakou mají v Polsku a jinde. Bojovou tradici české křesťanství velmi postrádalo, a premiérova četná nakopnutí — suflovaná mu ze zákulisí — tomu nezdravému klidu učinila konec.

Definitivní překolejení "cesty nikam" nastane okamžikem provedení odluky státu od církve. V ten den by měly vyzvánět v České republice všechny zvony kostelů, neboť teprve potom nastane oživení víry a zvýraznění morálního postavení církve i křesťanských stran, které by se měly, aniž by vyhlásily stav "kulturního boje", sjednotit pod šifrou KF — Křesťanská fronta. Od toho data se pak může u nás stát cokoliv kladně překvapujícího, co si utlučená fantasie křesťanů v tuto chvíli neumí ani představit. Již nyní by se mělo začít s formováním stínového kabinetu a školením odborníků v zahraničí, i s kampaní za obrodu politického křesťanství v Čechách, aniž by to muselo být cestou husitství, které kdysi cosi přehnalo, že dosud za to máme na stupínku trestů své místo, za něž se ovšem nestydíme. Naopak, církev husitská je důsledně, byť někdy osamoceně, hájí. I oni budou členy křesťanské fronty po boku protestantů, evangeliků, pravoslavných i katolíků, které chtěl zahlušit a zesměšnit polistopadový režim, jenž se od 1. ledna 1993 snaží dirigentsky ovládnout náš jimi zmrzačený prostor, v němž slovenský katolicismus velmi chybí.

Volební porážka hrozí těm osobám a politickým útvarům, které po listopadu 89' vyhrály, a postupně všechno prohrály, protože prodaly a zaprodaly co se dalo. Bude se to napravovat obtížněji, než čtyřicetileté panování marxistů. — Neštěstí k nám vtrhlo už otevřením bran kriminálů, otevřením hranic bandám všech kategorií a ze všech světových stran, i šíleně sprostým rozbitím Československa.

Prohra jednoho, je výhrou druhého. V tomto případě výhrou křesťanské fronty. Je skoro nemožné, vyhnout se tomuto vítězství. Sursum corda!! — A tak to vidí člověk, který po osobních zkušenostech nemá jediný důvod držet palce konkrétním křesťanům a konkrétním lidovcům, do nichž bude zcela jistě pálit, jakmile se budou chtít vyhrabat na kopec moci nosné křesťanské myšlenky.

Cukrkandlový převrat

Myšlenky k dnešku Svatopluka Pekárka

Intelligence je schopnost nalézat optimální řešení v nově vzniklé situaci. V politice je navíc nezbytně třeba, aby se při hledání optimálního řešení přihlíželo k tomu, že člověk je jednota racionálního a iracionálního, že jeho životní a politické postoje a hodnotový řád se opírají především o každodenní zkušenosti, nikoli o velkolepé sliby a ušlechtilá slova.

Po 17. listopadu 1989 naprostá většina českého národa očekávala, že nadchází čas zúčtování s mizerným bolševickým dědictvím, s poničenou politikou, rozleptanou morálkou, s ožebračeným hospodářstvím a zločiny, jež se až příbuzensky shodovaly s nacismem.

Pod pojmem zúčtování jsme ovšem nechápali davovým šílenstvím omámené zástupy, které by věšely komunisty na kandelábrech nebo zřizovaly obdobu akčních výborů či táborů nucené práce. Volali jsme na náměstích, že nejsme jako oni zapomněli jsme však vymezit, kdo jsme my a kdo jsou oni.

Dříve, než se lidé na náměstích stačili zorientovat, komunisté s udivující rychlostí obsazovali místa v podnicích, na úřadech i ve všech vládách. Vedle nich se sebevědomě rozsazovali komunisté včerejší i předvčerejší, pravda, bez partajní legitimace v kapse, zato se starými revolučními manýrami a smyslem pro třídní spravedlnost v duši. Moje žena mi už před třiceti lety vysvětlovala, že komunismus není světový názor, ale diagnóza.

A aby národ proti této výstřednosti neprotestoval, řeklo se mu, že reálným socialismem jsme "všichni vinni". Tak se na onom voru, jenž nás měl dopravit "do Evropy", tísnili takřka výhradně provinilci — estébák, který tloukl i utloukal, vedle zdravotní sestry, kterou nahnali do brigády socialistické práce.

Princip kolektivní viny je někdy zhořle nespravedlivý, jindy je spravedlivý absolutně.

Generalizace většinou bývají zavádějící. Nemám chuť tvrdit, že všichni komunisté byli uplácáni ze stejného bláta. Nejpočetnějším zdrojem členské základny byli tuctoví prospěcháři, které dobrý lid označoval slovy, že "jsou u komunistů". Dále se to tam hemžilo i ustrašenci, prostoduchými tatky - i výstředními snílky, kteří ten život na zemi chtěli předělat k obrazu svému.

Avšak co s těmi, kteří zlo řídili a inspirovali, kteří jezdili do Moskvy a s gubernátorskou disciplinovaností rozmnožovali zlo, ničili programově celé skupiny — a zpočátku i fyzicky, co s těmi, kteří se prokazatelně dopustili vlastizrady, kdo z naší země ve dvou vlnách vyhnali desetitisíce lidí, ožebračili tak naši vědu, kulturu, umění, co s těmi, kteří cenzurovali každou knihu, článek i tuctový šlágr...?

Netrestat zlo znamená podporovat je. Odbývat mávnutím ruky ničemností, na něž doplácel takřka celý národ, znamená, že předáváme nastupujícím generacím zkušenost, že bezcharakternost, ničemností, fízlování, cesta přes mrtvolu s optimistickým úsměvem se vyplácí. Lumpárna vede k úspěchu.

Hranice mezi "oni" a "my" se šikovně zasypala politickým kompostem, až jsme s úžasem zjistili, že jsme vlastně téměř všichni "oni". Jak podivné, jak obratné. Z českých občanů měli se stát všezapomínající a všeodpouštějící obecní blázínkové.

Jak farizejsky se různí političtí dovedové ohánějí Listinou lidských práv a svobod, jakoby v ní bylo zahrnuto právo beztrestně páchat zločin... Ne, nenaznačuji, že by kriminály měly praskat ve švech a novináři měli se stachanovským úsilím rozdmýchávat plameny pomsty. Musíme usilovat jen o naplnění spravedlnosti. Neučiníme-li tak, poneseme zátěž bolševických ničemností a předáme ji i dětem a vnukům, vtiskneme neomluvitelnou trapnost do dějin utvářejícího se českého státu.

Co nedávno předvedli komunisté v Moskvě, byl jen lehký revoluční předkrm. U nás postupují jinak, poměrně tiše, trpělivě a houževnatě jako termity. Ze sametové revoluce stal se cukrkandlový převrat. Zápas o svobodnou, demokratickou společnost je stále ještě v počátcích.

(Autor je členem Klubu '89 - nezávislých spisovatelů)
Z čsl. tisku

ODPLIVNE SI PAN NOBEL? KOMÁR VOLOVI NEUBLÍŽÍ

Sleduje-li zakladatel Nobelovy ceny odkudsi z nebeského poklidu dění na Zemi, určitě právě zcela nenebesky kleje. Nad drzostí pozemšťanů, se kterou tito dokáží jeho cenu znevažovat. A jistě mu to klení na nebesích bude odpuštěno. Vždyť kdo by neklel, když se dozví, že slovenské KZDS navrhlo jako kandidáty Nobelovy ceny míru premiéry Mečiára a Klause! Dva experty přes bourání, kteří rozdělili Československo a ve svých nově vytvořených pašalících bourají to, co ještě zbývá. Pokud by ti dva onu cenu dostali, nikdo by se nemohl divit, kdyby si na nebesích pan Nobel odplivnul! Odpustili by mu to všichni svatí.

Protesty KDU—ČSL, sekundované KDU, které se z jejich stran ozývají proti některým postupům a rozhodnutím ODS, vskutku připomínají bzukot komára obtěžujícího pevně rozkročeného vola. Jako se vůl nanejvýše proti komárovi ožene oháňkou, stejně ODS jen nad protesty svých koaličních partnerů mávne rukou. A jako ten vůl spokojeně kráčí svou cestou dál. Má přece dost tlustou kůži a na tu žádný komár nestačí. A tak máme zas vládu jedné strany. Místo hvězdy s nářadím nám nyní vládne pragmatický pták!

Dr. Benedikt Komár, Chrudim

Jaromír Thuma, Praha

Prof. Milan Zelený

V Čechách se v některých kruzích stalo módním tvrzení, že opozice, nezávislí ekonomové i já osobně nevíme jak postupovat dál, jak zastavit či zvrátit pokračující úpadek českého hospodářství.

Jestli někdo neví jak dál, tak je to diletantská vláda, která po úřednické uzávěrce kupónové privatizace prostě vyhlásí vítězství (které již vyhlásila několikrát) a ponechá vše "na trhu". Trh ovšem není a místo privatizace došlo k zveřejnění státního vlastnictví.

Jestli má někdo morální právo "nevědět" jak dál, tak je to právě opozice, která tak bude nucena přejmout zpustošené hospodářství, napravovat chyby ideologů a dogmatiků a zkusit zachránit co se dá a co nebylo rozkradeno: bude muset přijmout zodpovědnost za podřadnou "práci" jiaých. Nebude již moci používat cesty centrálních dekretů a příkazů vlády diletantů, ale pouze ekonomické nástroje. Je na to připravena? Má na to dostatek odborníků?

Jestli však někdo nesmí podlehnout pohodlí a luxusu pasivního "nevědění" jak dál, pak je to právě profesionální ekonom či nepolitický odborník: řešení problémů je totiž jeho profesí.

Samozřejmě, že vím jak postupovat dál; samozřejmě, že vím jak zkoncentrovat rozptýlené veřejné kupónové vlastnictví na soukromé zaměstnanecko-manažerské týmy. Stejně tak jsem věděl již v roce 1989 jako současné, nešťastné "pseudotransformaci" předejít, jak soustředit na růst, produktivitu a vzdělání hned od samého začátku, namísto dnes převažující nástroje restrikce, rozprodeje, korupce, omezení a úpadku. Propaganda a zamlčování skutečnosti ještě žádné hospodářství nezachránily a nezachrání.

Něco jiného je však vědět jak dál a něco zcela jiného je být schopen toto "vězení" prosadit. Opravdová transformace a privatizace nemohou začít bez plné účasti, podpory a pochopení široké veřejnosti této republiky a tudíž správnost, vědeckost, pravda či odborná erudice jsou zde zcela irelevantní pojmy. Jestliže se veřejnost rozhodne podepřít cestu libivých sloganů, populistické propagandy, "zárných zítřků", korupce a politických slibů, pak za takových podmínek a v takové politické kultuře něco vědět a znát neznamená vůbec nic.

Těžkosti a placení účtů ještě čekají....

Je logické a tudíž by mělo být i samozřejmé, že prosté rozptýlení vlastnictví mezi absenčními DIKy nepřivodí žádnou změnu v chování podniků, nezastaví propad výroby, nesníží zadluženost a nepovede k nutné podnikové restrukturalizaci. Vše bude pokračovat jako dříve: české hospodářství zůstane pozrestným českým gulášem navařeným z odpadků komunismu.

Investiční fondy (IPF) také nic neovlivní: nevlastní nutný restrukturalizační balík akcií, disponují mizivou odbornou kvalifikací a jsou založeny na jednoduché korupci a impulsech osobního obohacení. Úředníci fondů sice předstírají chování vlastníků, ale zatím prostě obíždějí podniky a nutí manažery k nákupu jejich osobních, monopolních "konzultačních" služeb za nesmyslně vysoké ceny. "Doji", boys. Likvidují, demontují, ničí zbývající finanční prostředky, kapitálová aktivita a překerní motivaci českých podniků.

Kupónovou "privatizaci" nebylo těžké nadekretovat: jakmile veřejnost "koupila" nemorální příslib 1000% návratu investic, pak je vše opravdu otázkou administrativy a byrokracie. Nic moc. Papíry byly rozptýleny, na podnicích se NIC nezměnilo, protože se nic změnit nemohlo: produktivita dále klesá, platy se zvyšují, přežítelnost se udržuje, dluhy narůstají. K řetězové reakci bankrotů nedojde, protože pseudostátní podniky drží při sobě, zadlužují se jeden druhému, stát se je cení pro údržbu nezbytného "sociálního smíru", podniková restrukturalizace zůstává v nedohledu.

Princip měl být všem jasný od samého počátku: Vše liberalizovat, uvolnit a "pustit", a pak se probrat a začít regulovat, napravovat a upravovat, je hloupost hodná hlupáků; liberalizovat, uvolňovat a "pouštět" jen postupně, podle hospodářských výsledků a specifického vývoje, je samozřejmá moudrost, která unikla chytrákům zcela samozřejmě.

To jsou vše široce známé skutečnosti. Vědí to dnes již všichni, jen stále dělají, jako že to nevědí. Smutné. Josef Kotrba a Jan Švejnar z Pittsburghské univerzity to demonstrují nejnázorněji. V pracovní zprávě o privatizaci v Čechách a na Slovensku (z května 1993) zdůrazňují:

"....zdržení v převodech majetků a rozptýlená povaha tohoto nového (kupónového) typu vlastnictví nemusí nutně vést k potřebné kontrole (povětšinou státem jmenovaných) managementů. Schopnost přeložit tento masivní přesun ve vlastnictví do rychlých a trvalých výnosů v hospodářské efektivnosti představuje příští problém v Českém a Slovenském transformačním procesu."

V rozboru kupónové privatizace tito autoři podtrhují očekávané následky: *"Výsledkem byl obtížný proces, který umožnil výskyt korupce (The consequence was a difficult process that permitted corruption to appear)."*

Nevím jak se jejich práce prezentuje v Čechách, ale tito autoři a propagátoři kupónové privatizace si zřejmě nedovolí přenést svoji nekritickou a neodbornou propagandu do USA.

V souhrnu: Kupónová "privatizace" nefunguje protože nikdy

fungovat nemohla. Nejde totiž o privatizaci, ale o prosté administrativní maoistické rozptýlení vlastnictví do rukou "revolučních mas".

Otázkou je, zda se podvedená veřejnost novopečených "soukromníků" bude domáhat slíbených 1000% návratu investic, anebo zda svůj "skok na špek" zase odepíše a umožní byrokratiům IPF pokračovat v beztravném osobním obohacování.

Další postup?

Jak dál? Co se dá ještě dělat?

Je nutné si uvědomit, že dnes již nejde o znalost či odbornost jako takové, ale jen a pouze o veřejné mínění a jeho podporu.

Především: umělý a předčasný "trh s akciemi" musí nutně zkrachovat. Není-li co prodávat, není trh. Ať si již DIKové o světě a trhu představují cokoli, jakmile jim dojde finalita ztráty investic, budou se snažit své papírové "akcie" prodat. Papíry zadlužených, neproduktivních a bezperspektivních podniků jsou pro absenční držitele ("outsidery") bezcenné, nikdo je nekoupí. Jejich vlastnictví má hodnotu pouze pro podnikové zasvěcence ("insidery").

Jak z krachu ven? Nová vláda tedy konečně povolí podnikům (t.j. insiderům, zaměstnancům a manažerům) ustavení svěřeneckých účtů typu ESOP (dle mých představ podpořených přímým daňovými úlevami), které pak vykoupí znehodnocené akcie z rukou veřejnosti a od IPF za tržní ceny. Pro zaměstnance a manažery jsou akcie mnohem cennější než pro veřejnost a byrokraty. Podniky tak vytvoří nový, spolehlivější trh s kupónovými akciemi, než ukvapení boys v červených šlích v Praze. Občané, kteří nalétli státní propagandě, tedy nedostanou zpět 1000%, ale možná 100%, obzvláště jsou-li zaměstnanci privatizovaných podniků.

Svěřenecké podnikové účty si budou moci vypůjčit peníze, garantované kolaterálem podnikových aktiv, aby mohly zakoupit podstatné bloky akcií a tak *dramaticky* změnit poměr kontroly uvnitř svých vlastních firem.

Svěřenecké podnikové fondy (typu ESOP) mohou částečně vykoupit své jmění pomocí splatitelných, nevolících preferovaných akcií. Tato "záměna" akcií by byla obzvláště atraktivní pro podnikové penzijní (a případně přežívající IPF) fondy, které potřebují trvalý tok hotovosti z vykoupených akcií a které nemají zájem o spekulativní pohyby cen akcií na nejistých trzích.

Výrazná úvěrová páka (leverage) může být v rodičovském podniku vytvořena založením nových, zaměstnanecky vlastněných podniků pomocí transakce převodu aktiv. "Mateřská" firma prodá aktiva zaměstnanecky vlastněným "dcerám" na úvěr splatný v období několika let. Podniková "matka" pak použije získanou hotovost k výplatě dividend a k dalšímu nákupu potřebných balíků akcií.

Jakmile podnikové "dcery" splatí své dluhy, podniková "matka" vyplatí likvidační dividendy a rozpustí sama sebe. Podnikoví insideri tedy musí získat dostatečnou kontrolu přes "matku," aby mohli potřebné transakce převodu aktiv uskutečnit.

Výsledkem je tržní přesun vlastnictví z rukou outsiderů (veřejnosti) na insidery (zaměstnanci, manažeri). Podnikoví insideri mají totiž eminentní zájem o restrukturalizaci a dlouhodobou profitabilitu vlastních podniků. Své firmy kontrolují pomocí tří "kanálů": přímé vlastnictví akcií, účast na rozhodování a skrze vlastnický (ne námezdní) orientované odbory. V otázkách účasti na rozhodování (co-determination) se můžeme od sousedních Němců mnohemu přiučit.

Nepředpokládám, že by prostý vládní politik, ministr či ekonom vůbec tušili o čem zde byla řeč. Jejich největším intelektuálním zatížením bylo vytisknutí, podepsání a distribuce papírových kupónů.

Předpokládám však, že český občan, podnikatel, rolník a novinař ví a chápe o čem mluvím: nejlépe se pracuje a podniká na svém, ne na cizím.

Detaily postupu?

Je logické, že v krátkém článku nelze analyzovat a diskutovat detaily budoucího postupu. Je samozřejmé, že takové detaily by se v nekompetentních a oportunistických rukách mohly devastující hospodářskou zbraní - jako ta "Czech Made" propaganda.

Detaily však jsou a dají-li nám sdělovací prostředky příležitost tyto detaily veřejnosti předložit a vysvětlit - a bude-li česká veřejnost připravena naslouchat - pak lze ještě mnohé zachránit.

Ono vlastně není nikdy pozdě. Nová situace vyžaduje nová řešení. I když nám hospodářství zničí sebevíc, v konečném výpočtu se musíte sami vzchopit a začít znovu. Nic jiného totiž nezbyvá.

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL
Cermak Road Realty
6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

HOMES FOR SALE

SOUTH BERWYN

Brk. 2 bdrm. raised ranch.- \$120's

Brk. 4 bdrm., 2 baths \$140's
KAREN ARNDT RE/MAX CHAMPIONS 708-387-7500.

HELP WANTED

Přijmeme sílu do kuchyně na celotýdenní prac. úvazek. Bohemian Crystal Restaurant, 639 North Blackhawk Dr., Westmont. Tel. (708)-789-1981.

TRACTOR TRAILER DRIVERS WANTED!

American transportation company has immediate openings for experienced drivers. Class A CDL required. Good pay with full benefit package. Paid weekly. Drive all 48 states in one of our late model tractors. Call 1-800-631-5588, 8am-5pm, Mon-Fri.

HELP WANTED

MOTEL - MAIDS - FRONT DESK PERSONNEL. Experienced, apply in person Mon-Fri, 8am to 4pm. Must speak English. BEST WESTERN INN, Broadview, 1150 Roosevelt Rd.

MACHINIST - Highland Park area. Top Bridgeport hand. Must be able to make own set-ups & speak English. Tel. (708) 433-3647.

DO YOU SPEAK CZECHOSLOVAKIAN? If so we have a great opportunity for you, part time or full time. For personal interviews call Mr. Raymond at 312-594-0101.

ATTENTION BERWYN

★★★ **POSTAL JOBS** ★★★
Start \$11.41/hr. + benefits. For applications & info, call 1-(216) 324-5799, 7am to 10pm 7 days.

PRODÁ SE

Prodám loď - sailboat - za \$25,000 nebo výměnou za auto nebo za "Vacation trailer". Tel. 219-659-0938.

Ondruš & Syn

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošívaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Nasťte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

P.S./WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Time For A Domestic Marshall Plan

Americans and people everywhere look to this nation's Marshall Plan as one of the finest policy decisions in this century. It lifted devastated portions of the world after World War II and rescued them from Communism.

What few people remember is when Secretary of State George Marshall and Harry Truman made the proposal, it was massively unpopular. Only 14 percent of the American public supported it, according to the polls taken then.

Marshall's proposal first came almost as an aside at the Harvard commencement in 1947, in an eight-paragraph statement that he read.

Listen to three sentences from his speech: "It is logical that the United States should do whatever it

is able to do to assist in the return of normal economic health in the world, without which there can be no political stability and no assured peace. Our policy is directed ... against hunger, poverty, desperation and chaos. Its purpose should be the revival of a working economy in the world so as to permit the emergence of political and social conditions in which free institutions can exist."

The logic of what he told us about other countries applies to our cities as well. In too many neighborhoods they are experiencing "hunger, poverty, desperation and chaos."

Congressman Ray Thornton of Arkansas has said that the nation needs a domestic Marshall Plan. He is right. A few months ago the Milton Eisenhower Foundation issued a statement on the 25th anniversary of the Kerner Commission report, which came out after the 1968 riots in our cities. The excellent Milton Eisenhower statement says much the same thing as the Kerner report did: We had better pay attention to our cities and their growing problems if we want to have a healthy nation.

"We had better pay attention to our cities and their growing problems if we want to have a healthy nation."

have a healthy nation.

In some areas, rural poverty is just as bad and also should be dealt with, though it is less explosive

a problem than in the cities because the population in rural areas is more scattered.

Harry Truman persuaded the American people - who then averaged about 40 percent of the inflation-adjusted income we have today - that helping people in other countries was the right thing to do and we did it, balancing the budget at the same time. And now we're rightly proud of what we did.

That is what leadership is all about.

President Bill Clinton has shown that leadership on issues as varied as his budget and NAFTA.

It would be a great thing for the nation if the President and Congress could do the same for that part of America that today is really hurting.

PŘEKLADY

IJK

Translation Service
z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆

I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

1450 AM
WCEV
WE'RE CHICAGO'S
ETERNAL VOICE

Náš písničky nezahynou

**Půl hodinku
hudby z naší vlasti
vysílá Jerry Jiráček
na stanici
WCEV 1450 AM
každou středu a pátek
v 8.05 večer.**

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

CZECH DISKETTE pro IBM PC, která obsahuje: MACROS pro efektivní vytváření všech českých písmen s háčky, čárkami a kroužky v normálním programu WordPerfect 5.1; přehled 1300 nejlepších českých knih vydaných od r. 1989 do r. 1993 (autor, název, druh knihy, cena, nakladatel, rok vydání); adresy 170 českých nakladatelství; světový adresář 200 českých exilových vydavatelů novin/knih, organizací a byznysů v 15 zemích (plus tel./FAX čísla). Pošlete \$10 na adresu: K. Havel, Box 33006, Brampton, ON, CANADA L6S 3Y0.

DO YOU HAVE PREVIOUS EXPERIENCE IN A PRINTING SHOP???

ARE YOU MECHANICALLY INCLINED?

• INSERTERS • PRINT OPERATORS

Our modern facility located just off the Eisenhower Expressway with public transportation nearby seeks hard working individuals to earn a good wage. We offer medical/dental insurance for you and your family, paid vacation, paid holidays, paid sick days, a retirement plan (401K), free life insurance, and more. Excellent advancement opportunities. Must be able to speak, write and understand English.

Please call Personnel Dept. 1-708-449-2800

CREATIVE AUTOMATION

220 Fencil Lane

an equal opportunity employer

Hillside, Ill.

PO NÁS POTOPA aneb ŽIVOT JE JEN JEDEN!

Jaromír Thuma, Praha

Z této filosofie vycházejí naši novodobí tvůrci sametového světa. Snaží se pro ni získávat především mladou generaci. Usměrnit ji tak, aby neviděla zpět do minulosti svého národa a zároveň také, aby ji nic nelákalo pohlédnout do budoucnosti. Příčinou je obava vládnoucích, aby se mladí lidé při studiu našich dějin náhodou nedozvěděli něco, co by je mohlo přivést na myšlenku, že cesta zvolená naší sametovou reprezentací nemusí být právě tou nejlepší. Z pohledu do let komunistické totality obavy nemají, ale historická fakta dob první republiky se našim vládcům zdají být nevhodná pro výchovu mládeže. Stejně jako za nevhodný pokládají příliš důkladný pohled do budoucnosti. Co kdyby mladí lidé pochopili, že právě nyní se kolem nich vytváří cosi, co z hlediska suverenity našeho národa příliš lákavou budoucnost nevěští. Třeba by pak nebyli tak ochotní ponechat dál vládu v sametových spárech!

Vše záměrně směřuje k tomu, aby se ještě více prohloubil již tak dost hrůzný úpadek morálky a vzrostl vnitřní nihilismus, ba dokonce myšlenková dekadence mládeže. Předpoklady k tomu vytvořila komunistická výchova minulosti a nyní vše prohlubuje sametový marasmus. Výsledky se již projevují. Jako se stalo zvykem našich sametových politiků odpovídat na jim nepříjemné otázky slovy "no comment", položí-li někdo mladým lidem otázku, třeba jaký mají názor na tu či onu politickou událost, dostane se mu stručné odpovědi slovem "nezájem...". Což je projev, který nikoho rozumného nemůže potěšit. Sametové morálce (dá-li se vůbec to, co zavádějí nazvat morálkou) však toto plně vyhovuje.

Ukazuje se, že jediným cílem naší sametové kamarilly je přetvoření občana v nic nevěřící a požívačný dav (což dělali již komunisté, jen s tím rozdílem, že tito vyžadovali, aby občané bezmezně věřili v nenahraditelnost komunistických zásad), bezcílný a proto snadno manipulovatelný podle potřeb režimu. Dav, který nebude mít k vlastnímu národu ani ten minimální vztah. Neboť jen z takových podmínek mohou vzejít poslušní otroci nového typu, které sametový režim pro uskutečňování svých cílů potřebuje. Je-li v tomto budoucnost našeho národa v rámci Evropy, pak by asi bylo lepší, kdybychom vůbec nežili. Věřím však, že v mladých lidech se ještě něco zlomí a začnou skutečně myslet a ne jen kráčet tam, kam je někdo strká. Že přestanou vidět jen momentální požitky a zamyslí se nad otázkami budoucnosti své země. Podívají-li se do historie první republiky, jistě tam naleznou mnoho poučného, co zasluží následování.

Jan František Kolář (nar. 17. 2. 1948 v Olomouci)

František Růžička

"Narodil jsem se v době, kdy se pod pojmem Žid a židovství rozhostilo ticho až hrobové. Narodil jsem se v tom roce, co vznikl stát Israel. Byl jsem pokřtěn a stal se křesťanem, aniž jsem o tom věděl, tak jako mnoho jiných se stalo židy.

V dětství jsem měl kamarády, kteří byli Židé, spíše byli z židovských rodin, ale to si ani já, ani oni neuvědomovali. Teprve později, až jsem se více a opravdověji začal zajímat o židovství, jsem si to začal uvědomovat. Ovšem v dětství bylo židovství spojeno s genocidou a dojmem, že u nás vlastně žádní Židé nejsou, že již žádní nezbyli z fašistického masakru. V trestuhodné neznalosti bylo oslovení "Ty žide" spíše pohanou, takový malý antisemitismus v mnoha lidech z dětství přerostl v antisemitismus dospělých. Nemám lepších slov a přesnějších formulací, které celou tuto ostudnou záležitost postihují, než je Werichův projev na zahájení milénia českého židovství. Já svůj prožitek vyjadřuji obrazy, Werich to vyjádřil lapidárně slovy.

Za největšího nepřítele člověka považuji BLBOST a z blbosti se narodil antisemitismus, který je jednou z příčin neštěstí lidstva. Ne proto, že se ubližuje Židům, ale proto, že se dovoluje hlupákům, zlým blbcům, nečestným a špatným zbabělcům zbavovat se pocitu méněcennosti, která je zasloužená a které se nikdo nezbaví. Vždycky bylo, a já se domnívám, že i bude, na světě víc lidí hloupých a nevzdělaných, i když chytrost a vzdělanost nejsou na sobě přímo závislé. Znam mnoho vzdělaných hlupáků. Byli a ještě dlouho budou antisemitisti. Když se T. G. Masaryk angažoval v tzv. Hilsnerově procesu, vyčítali mu čeští hlupáci, že je zaprodanec Židů a Masaryk jim prý odpověděl, že to nedělá proto, aby chránil Židy, ale aby chránil českého člověka před hlupáctvím. Těžko se to dá říci lépe. Židé nebyli nikdy národ násilníků, to co rádi označujeme za křesťanský projev lidskosti, má v židovské historii své dávné vzory. Židé jsou normální lidé v normálních podmínkách. Proti přesile fyzické

15. prosince 1993

Denní Hlasatel 11

Osudy Rómů v Severní Americe

Dr. A.K.S.

Hradec Králové — Rómové usazení v Severní Americe jsou úspěšnými členy společnosti. Mají dobré vzdělání a zaměstnání, a to na rozdíl od osudů Rómů ve Střední Evropě. Chování Rómů závisí na předsudcích společnosti v níž se Romové nalézají.

Středoevropané by měli studovat způsob asimilace Rómů v americké a kanadské společnosti.

Ve střední Evropě jsou Rómové obětí Pygmalionova fenoménu: Rómové se chovají tak, jak to společnost od nich očekává, a to často proti své vlastní vůli — ve škole, v zaměstnání, v bydlišti a také ve společnosti během volného času. Je důležité změnit chování Rómů, ale ještě důležitější je změnit očekávání Středoevropanů, jak se Rómové budou v různých životních situacích chovat. Ano, společnost sama svými předsudky vůči Rómům předurčí jejich chování.

K tomu, aby bylo možné převychovat Rómy, je třeba také zbavit Středoevropskou společnost předsudků vůči Rómům. Například nejsmutnější na prohlášení ministerského předsedy Slovenské republiky Vladimíra Mečiara, týkajícího se rómské otázky, je jeho "nevinnost vyplývající z jeho omezenosti v posuzování rasových a kulturních menšin.

Podobně i černoši ve Spojených státech amerických trpěli posledních 200 let předsudky americké společnosti. Velký rozdíl v zacházení s černochoy oproti bělochům je v soudnictví. Černoši jsou za stejné zločiny a přestupky přísněji potrestáni. Ve Spojených státech amerických je 3.109 uvězněných černochoů na 100.000 obyvatel. (Andrew L. Shapiro, 1992). V současné době je téměř 25% mužů černé pleti ve věku 20 až 29 let ve Spojených státech amerických ve vězení nebo jsou propuštěni na čestné slovo. (Andrew L. Shapiro, 1992). Ano, Amerika má největší počet vězňů na světě a také nejvyšší počet vězňů na 100.000 obyvatel. (426 vězňů na 100 tisíc obyvatel v r. 1988-90, Andrew L. Shapiro, 1992). Vězňice jsou přeplněné a státní vlády se rozhodují postavit větší počet věznic. Trvalé řešení této otázky však spočívá v nutnosti zbavit se předsudků vůči Rómům ve střední Evropě a černochoům ve Spojených státech amerických.

silý se bránili úsilím vyrovnat se silou ducha a tak tomu je i u českých Židů. Já jsem hrdý, že mezi krajany jsou taková jména jako Sigmund Freud, Gustav Mahler, Max Brod, Franz Kafka, Otto Gutfreud a mnoho dalších.

Takhle to řekl Jan Werich, je to jen část jeho myšlenek a já je přijímám za své. Vítám snahu po náboženském usmíření a lidském soužití. Kvalita člověka je v tom, že nepopírá smysl lidského rodu, ať už jej tlumočí Bible, Korán nebo Talmud.

V mém životě a tvorbě je židovství a křesťanství dávno usmířeno. Mám za zlé komunistickému režimu (mimo jiné zločiny), že důsledně pokračoval ve snaze o vymazání židovské kultury z našeho života a já se cítím ochuzen letitou nepřítomností židovské kultury a židovského etnika. V současnosti nastává obrat k lepšímu a tak se raduji se všemi československými Židy, protože co je dobré pro židy, je dobré i pro křesťany."

To jsou vlastní slova Jana Františka Koláře, který se svojí výstavou obrazů, objektů, plastik a kreseb z období 1986-1993 představil v prostorách Galerie-K v Č. Budějovicích. První výstavu měl v roce 1977 v Praze, později následovala další místa v Československu, Německu, Rakousku. Vystavoval i v New Yorku a Jeruzalému.

CENY DO EVROPY: Nov. od \$628.00

- PRAHA - Sept., Oct. \$659.00
- PRAHA - Nov., Dec. \$628.00
- VÍDEŇ \$649.00
- FRANKFURT \$549.00
- MNICHOV \$599.00
- ŘÍM \$679.00
- PAŘÍŽ \$549.00
- LONDÝN \$459.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu \$599.00

Lodní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMACK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012
FAX 708-749-1350

DLUH HISTORII

František Růžička

Město České Budějovice bylo vždy chudé na výzdobu veřejných prostranství monumentálními plastikami a pomníky. Po listopadu 1989 zmizela za doprovodu zvonění klíčů a studentských taškařic do propadlišť politické historie socha vůdce proletariátu V. I. Lenina z tehdejšího náměstí 1. máje a socha našeho prvního dělnického prezidenta K. Gottwalda ze sídliště Vítězný únor. Městu zbyl jen pomník J. Žižky z Trocnova na Žižkově třídě (původně umístěný na náměstí) od sochaře K. Dvořáka. O ty další velké pomníky přišlo město již dávno, díky lidské zlobě, nenávisti a nevzdělanosti. Jednalo se o hodnotná umělecká díla.

V podnoží Černé věže býval umístěn pomník českobudějovického biskupa Jana Valeriána Jirsíka od J. V. Myslbeka. Ten byl zfanatizovanými českobudějovickými Němci v době okupace odstraněn a zničen. Myšlenka postavit tento důstojný pomník vznikla v den, kdy se po městě rozšířila zpráva o smrti J. V. Jirsíka. Ještě téhož dne, 23. února 1883 předložil obchodník A. Effmert na schůzi českobudějovické záložny návrh, aby vedení ústavu uvolnilo k tomuto účelu 500 zlatých. Vzápětí následovaly další dary a již 26. února byl ustaven Sbor pro postavení pomníku. Sbirka měla mimořádný ohlas a do konce roku se sešlo téměř 12 tisíc zlatých. Tehdejší německá správa města nedala vůbec nic a dokonce nenabídla ani vhodné místo pro stavbu pomníku. Návrhy na realizaci byly různé a to vedlo k mnoha dohadům. Nakonec byly peníze roku 1895 předány do úschovy biskupské konsistoři, neboť přicházely i návrhy na jejich jiné použití. Teprve po vzniku samostatné republiky oživil Dr. Zátka myšlenku na postavení pomníku. V únoru 1919 byla hotova první črta, následoval model v třetinové velikosti a r. 1921 definitivní model. Lití do bronzu proběhlo v letech 1922-23. Slavnostní odhalení bylo uskutečněno při oslavách 28. září 1926. Tvůrce díla byl již v té době mrtev.

Po roce 1945 nebylo možné obnovu ihned uskutečnit a po roce 1948 tato myšlenka již vůbec nepřípadla v úvahu.

Ze stejných důvodů byl v době okupace odstraněn a zničen i pomník plukovníka Švece od ak. sochaře škpt. Birmy, ze kterého se v pozdější době nenašlo již vůbec nic.

Právě tak musel být odstraněn z prostoru od radnice pomník významného politika, poslance "vůdce Čechů českobudějovických" Dr. Augusta Zátky od prof. Kafky. Plastika jednoho z nejvýznamnějších rodáků a občanů města se sice zachovala, ale po únoru 1948 již nemohla být osazena. Dr. Zátka byl totiž zároveň zakladatelem mnoha zdejších průmyslových podniků a významným představitelem buržoasie.

Skvělým dílem byl i pomník Adalberta (Vojtěch) Lanny, slavného českobudějovického rodáka, c.k. loďmistra, podnikatele, stavitele a mecenáše města od prof. Fr. Ponningera. V květnových dnech 1945 byl pomník z nevědomosti (byly na něm oslavné texty v němčině) českými lidmi odstraněn a uložen. K jeho původnímu odhalení došlo 24. května 1979

Klub přátel města Českých Budějovic věnoval této otázce památníkům i otázce celkového vzhledu města mnoho aktivity. Na realizaci tak velké obnovy a splacení dluhu historii bude potřeba mnoho prostředků, úsilí i času. Avšak velkorysostí rodáka, který odešel z

vlasti a nepřeje si být jmenován, bylo získáno dostatek finančních prostředků k tomu, aby se s obnovou začalo. V měsíci říjnu t.r. došlo k znovuoživení pomníků biskupa J. V. Jirsíka (u Černé věže) a podnikatele V. Lanny (v parku Na sadech). Současně se připravuje obnova velkého křížového sv. Otylie.

Socha biskupa J. V. Jirsíka byla odlita ve Dvořákově dílně v Praze -Šeberov v bronzu podle upraveného sádrového modelu. Model se zachoval v Bechyni. Práce měl na starosti ak. sochař Jiří Kačer, sestavení podstavce kameničtí mistři z Peček a Hořic v Podkrkonoší. Vše řídil, ale i pracovně pomáhal ak. sochař I. Tlášek.

Figurální plastika podnikatele V. Lanny byla rovněž vrácena na původní místo. Je podivuhodné, že dílo vídeňského profesora opakovaným přenášením, špatným uložením i částečným poškozením neskončilo ve šrotu. Spadl na ni dokonce krov depozitáře Jč. muzea. Opravu prováděla stejná dílna, litěné sloupky k zábradlí zajistila Škoda a masivní řetěz Strojní průmyslová škola.

Celkový rozpočet na obnovu činí přes 1,6 mil. Kč, garantem je Samsonova nadace. Do podstavců obou soch byly vloženy pamětní schránky. Obsahují zprávy pro budoucí generace, životopisy obou mužů i soch, vzkaz primátora města a další předměty. Slavnosti byli přítomni představitelé města, biskupství, rodáci, členové Klubu přátel města, ministr F. Benda, pražský arcibiskup M. Vlk a další hosté. Zbývá tedy jen otázka, zda se časem dostane uznání i mecenáši, který se o splacení dluhu vrchovatou měrou zasloužil finanční podporou.

Dodejme závěrem, že k městu nerozlučně patří i Mariánské sousoší, které bylo také dokončeno v letošním roce. Jeho umístění však vyvolalo velkou diskusi a tak se k tomuto monumentu vrátíme samostatným článkem.

MOJE VIZE O ZÁNÍKU LŽI

Ataman

Jsem přesvědčen, že konec tohoto století odklíná politické, diplomatické a supervelmocenské lži, která působí odstředivě na bratřivé atomy společnosti a slaví bezostyšné orgie před tváří uplácených parlamentů i organizace národů. Lidé říkají unisono, že se musí přestat vládnout dosavadním způsobem, pomocí násilí a lži. Konstatované "unisono" svědčí o posunu v přehradním zdivu. Kdesi uvnitř již včera cosi povolilo, a byť trpělivost lidské masy je obrovská, blížíme se ke vteřině lomu oné zdrženlivosti. Signál k osvobozující akci zvané "pojmenování", zazní nikoliv z řečnických umlácených parlamentů, nýbrž z ulic — a to pro podvod, urážku a zneužití nadějí po zániku rudého carismu. A pro kontinuitu jeho metod.

Bude pozdě pohyb zastavit a každý pokus o to, urychlí řešení. Už nelze víc lhát, všechny variace lží byly vystřídané, odkryli se i profesionální vykladači Boha, kolaborující s nástupnickým zlem. — K ničemu pak budou zápisy černých služeb, neboť je známo, že tajné služby obou protistran měly vždycky připraveny "důkazy" o necti svých odpůrců (je to tedy zhruba půl na půl národa a spolehlivý zbytek tvoří mrtví).

Po zrušení Úřadu pro slídění bude potíchu a bez popravčích bubnů opět denně lustrvat člověk člověka, souseď souseď, podřízený vedoucího, občané vladaře. Blízké občanské okolí, jako setrvalé kritické a číhavé, i bez špinavých papírů ví, kdo je kdo, a že ne všichni jsou neviní. Manipulovaným a připraveným dokladům, psaných inkoustem rudého záští a pomsty, nebude pak dopřáno sehrávat roli na dálku řízených rozbušek pod našima nohama. Slovo diplomacie se bude vyslovovat stejným tónem jako lež, a tajné služby jako fízlové, a obojí bude registrováno ve slovníku pod písmenem "P" — parazit. Pojednání o "kabinetní politice" bude mít v učebnici občanské nauky pach exóta. Ze strany superlhářů zneužívané posvátné pojmy jako "humanita", "bratřivost", budou po vynětí z tlam nadnárodních záškodníků nově vysvěceny a umístěny v arše občanské úmluvy, aby se nestaly návnadami na háčku známé udice "lidských práv a svobod", což v praxi značí, že se nenecháme obsadit milióny agresivních cizinců a potulných existencí, ani vykrádat šmelinářů, ani se nebudeme na povel bratřit a mluvit vnucenou řečí. Tyto snahy závčas pojmenujeme i za cenu, že nás označí za bláznů. Lépe je být bláznem, než otrokem.

V době pokriminální nesvobody jsem si zapsal moji vizi v Deníku takto: "...Přesto si myslím, že nastane čas hromadného pálení si křidel a prstů pro dosud neustavené společenství lidí. Až si podvádění a ohlupování jedinci ověří sílu své myšlenky společným činem, který rozpráší uměle udržovanou mlhu, vrátí se vítězně z ulic zpět pod stropy svých příbytků. A budou legionářsky vzpomínat na procitnutí a na Bohem odpálený zázrak jednotného vzplanutí — v poslední vteřině před definitivním zotročením a před zánikem individuálně prožívaného života. Budou šťastní ze zpětného ohlednutí, že dali budoucím pokolením recept, jak lze i nebojácným "pojmenováním" napravit prodané a zvrtané..."